

UNA PEÇA DE MUSEU

*El gust per la història, a través
de la samarreta més antiga*

Oriol Bohigas

“Un estadi, a part de tenir una funció, també ha de ser un espectacle”

Michael Laudrup

Records de cinc anys inoblidables i d'una marxa traumàtica

El Barça, a Mali

La solidaritat i Keita acosten els nens africans al club

Encenem la flama de l'afició

gasNatural

Gas Natural proveedor oficial
del Fútbol Club Barcelona

ABRIL DEL 2009

Edita: Futbol Club Barcelona
 Av. d'Aristides Maillol s/n - 08028 Barcelona
 Tlf. 902 1899 00 - Fax 93 411 22 10
 Adreça electrònica: revista@fcbarcelona.cat

Director: Toni Ruiz.

Subdirectors: Eduard Pujol i David Saura.

Redactors: Roger Bogunyà, Xavier Catalán, Jordi Clos, Vanessa Fornés, Míriam Nadal, Francesc Orenes, Marc Parramon, Carles Santacana, Anna Segura i Chemi Terés.

Redactora en pràctiques: Ester Vilar.

Col·laboració especial: Quim Paülis.

Revisió lingüística: Lourdes Julià i Jofre Garcia.

Disseny i Infografia: Anna Prats, Àlex Boix i Rocío Morillas.

Fotografia: Centre de Documentació i Estudis FCB, Dani Aznar, Bevenrain, Ramon Pujol, Anna Prats, Seguí / FC Barcelona, *Sport i Mundo Deportivo*.

Publicitat: FC Barcelona
 Departament Comercial i de Màrqueting
 Telf. 93 496 36 72.

Impressió: Rotocayfo.

Tiratge: 134.900 exemplars.

Dipòsit Legal: B-40053-02.

Paper: Estucat mat ecològic lliure de clor de 70 grs.

La publicació no es responsabilitza de les opinions expressades en les col·laboracions externes. La redacció d'aquest número s'ha tancat el 31 de març del 2009.

Fotografia de portada: Dani Aznar.

Els tresors, a casa

Enguany, el FC Barcelona celebrarà el seu 110è aniversari. Serà el 29 de novembre. Des de la fundació del club, el món ha canviat de dalt a baix. El futbol també s'ha transformat. S'ha passat de l'amateurisme més pur a la globalització d'un esport altament professionalitzat. Curiosament, en aquest temps, l'entorn i el joc de la pilota han canviat més que el Barça, que, de manera inequívoca, es manté lleial als valors del fundador, Joan Gamper. Davant d'aquesta certesa de canvi profund de tot el que conformava la realitat i el dia a dia del club l'any 1899, la REVISTA BARÇA s'ha preguntat: és possible trobar una imatge actual que ens evoqui el Barça dels primers anys i, alhora, que ens recordi el que ha anat venint al darrere? La resposta rau en actituds i en valors perquè no és possible explicar aquest enunciat a partir únicament de persones. Sembla clar que ens hem de centrar en els elements simbòlics que, en el terreny dels intangibles, han donat continuïtat a les idees que representa el FC Barcelona. Entre aquests elements hi ha els colors –el blau i el grana–, l'escut, la bandera i l'objecte que ho sintetitza tot plegat: la samarreta.

En aquest número de la revista ens mirem la samarreta com mai l'havíem observat. I en parlem. Parem atenció a aspectes formals com ara el disseny, però sobretot procurem entendre el valor simbòlic que té gràcies a una important troballa. Aquest mes de març, el museu del club ha incorporat al seu fons la samarreta més antiga de totes les que es conserven. És de l'any 1910, pràcticament té un segle, i ja està exposada. Ha arribat a Catalunya procedent de Xile, on l'exjugador i excapità Pepe Rodríguez –els documents trobats confirmen que va ser un dels primers cracs de la nostra història– es va instal·lar tot just a la primera dècada del segle XX. Ara, però, el seu nét petit ha fet possible el viatge de tornada d'una peça tan preuada. És la primera samarreta que es conserva del Barça.

El FC Barcelona s'ha fet gran perquè sempre ha estat coherent amb els seus principis fundacionals. No han estat uns valors conjunturals, sinó que han estat fonamentals en la construcció del club que avui coneixem. El Barça actual no s'ha bastit sobre l'oportunitat i el moment. De fet, som fills d'una trajectòria en què la memòria i el respecte per la pròpia història han estat cabdals. Per això, el club es manté ferm en la idea de treballar per la conservació de la nostra història. El Centre de Documentació i els projectes de recerca en són un exemple. El dinamisme del Museu n'és l'altra gran prova. Que una peça que durant cent anys s'ha conservat en silenci, a prop de Santiago de Xile, ara estigui exposada al públic al cor de l'estadi n'és una altra bona prova. La samarreta del Barça més antiga conservada torna a ser a casa i aquest fet ha de ser motiu d'orgull de la gent blaugrana. A més, aquest nou tresor avala la decisió del club de treballar per l'ampliació del patrimoni museístic a partir d'una gestió directa, que troba el suport en el rigor científic i en l'anàlisi històrica.

A la vegada, la descoberta de l'última gran peça arribada al Museu se'ns ha plantejat com una gran oportunitat per dur aquesta instal·lació a la revista i mostrar l'experiència que suposa gaudir del *tour* guiat que recorre el Camp Nou. És bo que coneguem casa nostra.

Visa Barça

**La Visa Barça,
l'única targeta
que dóna joc**

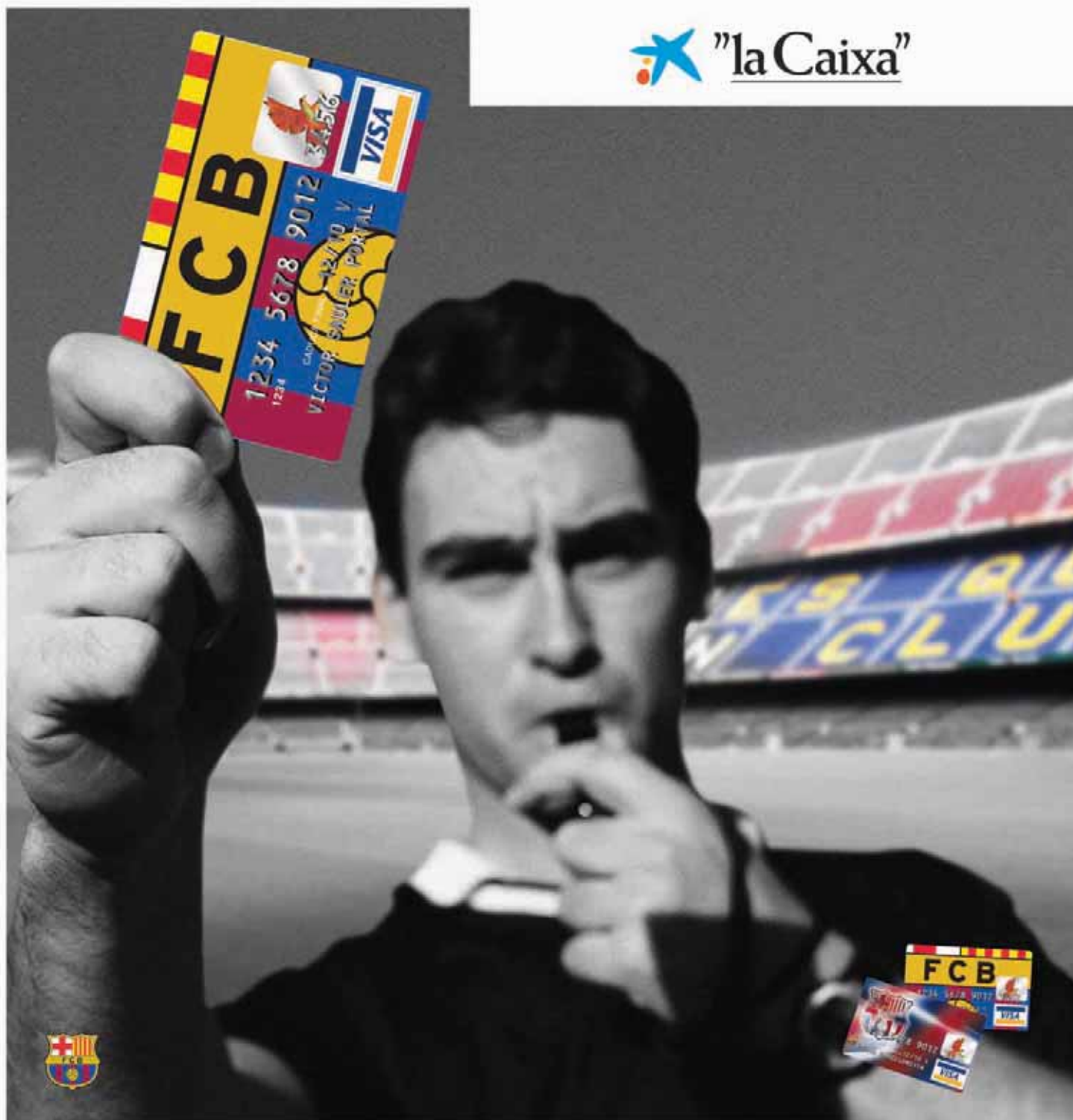
www.busquemtitulars.com

Perquè si fas servir la Visa Barça podràs jugar al Camp Nou, ja que un any més busquem titulars per disputar el gran partit de la Visa Barça el 30 de maig. Cada vegada que compris amb la targeta estaràs

una mica més a prop del mític estadi del FC Barcelona. Tens de temps fins al 30 d'abril per entrenar-te i acumular oportunitats per jugar. No deixis escapar aquest somni.

Juguem?

 "la Caixa"

Si encara no tens la Visa Barça, sol·licita-la a la teva oficina de "la Caixa", on-line a través del web o truca al 902 239 498.

SUMARI

MÉS QUE UN CLUB

- 6** **Una peça de Museu**
Una samarreta amb un segle d'història
- 8** **Pepe Rodríguez**
El crac torna a casa
- 16** **Evolució de les samarretes**
Col·lecció Barça (1899-2009)
- 20** **El gràfic**
25 anys del Museu
- 28** **Centre de Documentació**
Un tresor per descobrir

EL CLUB DIA A DIA

- 32** **Fundació**
Solidaritat a Mali
- 36** **Parlem amb... Oriol Bohigas**
"M'agrada la proposta de Foster"
- 46** **El club per dins**
Josep Anton Colomer, home de números

UN CLUB AMB HISTÒRIA

- 50** **Quina nit!**
50 anys de la mort de Blume
- 57** **Tresors blaugrana**
Futbol, Barça i Guerra Civil

SERVEIS BARÇA

- 60** **Barça TV**
El Marcador: tota la informació del partit

8 Pepe Rodríguez, un crac redescobert

22 Tour Camp Nou: l'estadi per dins

36 Oriol Bohigas, el Barça i Barcelona

46 El club per dins:
Josep Anton Colomer

52 L'Ex:
Michael Laudrup

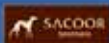
PATROCINADORS

PROVEÏDORS

COL·LABORADORS

MITJANS COL·LABORADORS

PATROCINADORS PRINCIPALS DE SECCIONS

BÀSQUET

HANDBOL

HOQUEI PATINS

FUTBOL SALA

PATROCINADORS OFICIALS DE SECCIONS

HANDBOL

HOQUEI PATINS

DE COTÓ I BLAUGRANA

Des d'aquest mes de març, aquesta samarreta forma part ja del patrimoni del FC Barcelona. De cotó i molt ben conservada, és la samarreta blaugrana més antiga que hi ha, amb gairebé 100 anys de vida. Va pertànyer a l'exjugador Pepe Rodríguez, cap a la dècada dels anys 10 del segle passat. Un tros d'història del Barça que ara torna al club, on la sensibilitat pel seu passat ha estat sempre un dels seus signes d'identitat

UN CRAC QUE TORNA A CASA

Pepe Rodríguez va ser un dels primers grans golejadors de la història del Barça i va ser partícip dels primers grans títols del club. Amb tot, aquest protagonisme ha estat desvelat fa poc. Ens acostem a la figura d'un futbolista d'època

Equip que va guanyar la Copa Pirineus (1910). Rodríguez, a la segona fila, el primer per la dreta.

Siguem sincers. En la memòria barcelonista

hi ha uns quants noms indiscutibles, cracs que van marcar època, com els que retratava la REVISTA BARÇA en el número anterior. Hi ha també un gruix de jugadors que són recordats perquè van formar part d'equips triomfants, com el Dream Team, l'equip de les Cinc Copes, o el de la primera època d'or al camp de Les Corts. Tan bon punt anem tirant enrere, reculant en el temps, la memòria és més fràgil, i els noms propis que el barcelonisme recorda naturalment són menys. Per això, si girem la mirada cap al futbol més primitiu, el dels jugadors amateurs dels primers vint anys del club, podem fer veritables descobertes. Avui presentem un d'aquests noms propis que han estat poc visibles en la història del club, i que en canvi representen un actiu importantíssim entre aquells pioners del nostre futbol.

Pepe Rodríguez era un enamorat del futbol. Va néixer a Vigo el 20 d'agost del 1889, i amb només 16 anys ja jugava amb el Vigo FC, equip amb el qual va conquerir la Copa de Pontevedra i el campionat de Galícia. Després de tres temporades va passar al Fortuna FC, també de la seva ciutat nadiua, on va guanyar diversos trofeus, entre els quals els dos campionats de Galícia que va disputar.

Arribar i moldre

Amb aquest bagatge esportiu acumulat, el jo-

En els dos anys i mig que Pepe Rodríguez va jugar amb el Barça es va convertir en un destacat davanter, que també va ser capità de l'equip en diverses ocasions

ve gallec de 20 anys va arribar a Barcelona el 28 d'abril del 1910. El Barça al qual es va incorporar era un club en plena expansió, que havia passat de la possible desaparició de finals del 1908 a la inauguració del camp de la Indústria el 1909, amb una empenta envejable. De fet, el 1909 va començar una sèrie de victòries, entre les quals tres campionats de Catalunya consecutius, però també el primer campionat d'Espanya (l'actual Copa del Rei) el 1910, i també la Copa Pirineus. Tot i aquesta remuntada de l'entitat, les dimensions del club encara eren molt modestes. El 1910 tenia 367 socis, i el miler no es va assolir fins a finals del 1913. Doncs bé, Pepe Rodríguez va arribar a aquell Barça que Gamper pràcticament havia refundat a finals del 1908 i que estava aixecant un potent vol esportiu i social. En aquest context, la incorporació de Rodríguez no va poder tenir més èxit. Va arribar a Barcelona el 18 d'abril i el van enviar a Tolosa per jugar la final de la Copa dels Pirineus. La final, contra el Sant Sebastià, la va guanyar el Barça per 2-1, i el gol de la victòria el va mar-

Retorn de Xile a Barcelona

Les peces que il·lustren aquest article van viatjar en el bagul de Pepe Rodríguez el 1912 fins a Buenos Aires i després Xile, on han restat fins fa unes setmanes, quan van fer el viatge de retorn. Per fer-les arribar des de Santiago de Xile a Barcelona han estat imprescindibles els bons oficis de Salvador Milan, barcelonista resident a Xile, amic personal del directiu Josep Anton Colomer. Un cop a Barcelona, l'impuls del directiu encarregat del Museu, Albert Perrín, ha permès culminar la feina de recuperació d'aquests tresors, que poden ser contemplats en l'exposició *Pepe Rodríguez, el retorn d'un capità goleador*. La mostra, a banda de la samarreta original, inclou fotografies i objectes personals del futbolista gallec.

A l'esquerra, equip que va guanyar la primera Copa del Rei del club, el 1910. A la dreta, equip que va eliminar l'Espanyol a la Copa Pirineus el març de 1912; Rodríguez, amb la pilota als peus.

car precisament Rodríguez, en el seu primer partit com a blaugrana. La crònica periodística deia que aquell dia els millors van ser Rodríguez, Forns i Aguirreche. Perquè ens fem càrrec dels paràmetres en què es movia aquell futbol, un detall: la victòria es va saber a Barcelona gràcies a un telegrama, que es va exposar al quiosc de begudes que hi havia a Canaletes, el mateix lloc on els jugadors van portar la Copa quan van arribar a Barcelona. Aquell era el futbol dels anys 10, en què Rodríguez encaixava pel seu entusiasme i seva bonhomia. I, sobretot, perquè era un gran golejadore. Encara que aleshores no hi figurava cap número

a les samarretes, avui diríem que Rodríguez era un '10', amb un potent xut amb la cama esquerra. I també podem ressenyar que era l'encarregat de llançar els penals. L'arribada de Pepe és fulgurant; ja hem vist que el seu primer partit serveix per guanyar la Copa dels Pirineus, però és que aquell mateix mes de maig del 1910 el Barça va aconseguir una altra gran victòria. Es tracta del primer campionat d'Espanya, l'actual Copa del Rei, que es va assolir venent per 3-2 a l'Espanyol de Madrid, amb gols de Wallace, Comamala i, naturalment, Rodríguez, que va marcar el gol de la victòria gràcies a una centrada de Wallace. La crònica

Rodríguez va contribuir a omplir d'espectadors la tribuna del novíssim camp del carrer de la Indústria

periodística destacava el gran joc blaugrana, "sobresaliendo Rodríguez, Forns y Wallace de los delanteros". Aquella temporada el club va guanyar, doncs, la Copa dels Pirineus, el Campionat d'Espanya i el Campionat de Catalunya. Es va celebrar amb un gran banquet. I pocs dies després es va celebrar un partit entre el primer i el segon equips del club, en què els jugadors van aparèixer al camp amb els casquets de campió que els havia regalat Gam-

Material per a la història

La família de Pepe Rodríguez ha guardat durant prop de cent anys un munt d'objectes sobre la seva etapa com a jugador blaugrana que ara han passat a enriquir el fons del Museu i del Centre de Documentació i Estudis del club. Destaca per la seva antiguitat la samarreta blaugrana més antiga que es coneix, però també llueixen els casquets de campió que Gamper regalava als vencedors, les medalles dels trofeus conquerits, com el primer campionat d'Espanya o la Copa dels Pirineus, la poesia del seu comiat i la copa que el club li va lliurar com a reconeixement, el carnet de soci d'honor del Centre d'Esports Sabadell, i més d'un centenar de fotografies que documenten a bastament la trajectòria del club del 1910 al 1912. Un material que omple un buit important per conèixer el Barça dels pioners.

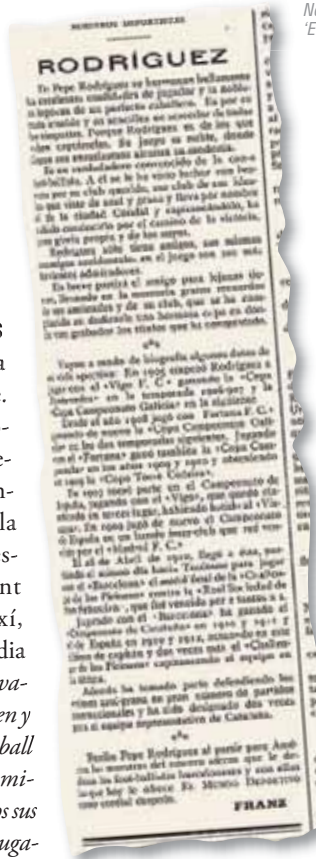

per. Fins i tot, segons ens diu Daniel Carbó, autor de la primera història del Barça escrita el 1924, es va compondre un himne del club en honor dels campions.

El capità, líder victoriós

El paper de Rodríguez va seguir sent molt notable. Ens ho indiquen no només els gols que aconseguia, sinó també la premsa, que es feia ressò de la seva reincorporació després de l'absència durant uns quants partits. Així, l'octubre del 1911 es podia llegir: *"Se encuentra nuevamente entre nosotros el joven y fuertísimo jugador de foot-ball Pepe Rodríguez, como familiarmente le llamamos todos sus amigos. El Sr. Rodríguez juga-*

Notícia sobre Pepe Rodríguez apareguda a 'El Mundo Deportivo' el 14 de novembre del 1912

rá con el Barcelona y no es difícil predecir que dentro de poco lucirá en las boca-mangas de su uniforme azul grana los entorchados que por derecho propio le corresponden y tiene bien ganados". Dit i fet, perquè el primer partit després d'aquesta notícia Rodríguez va reaparèixer marcant el gol de la victòria davant l'Universitari, i un mes després aconseguia la seva marca màxima de gols en un sol partit. En va marcar vuit davant del Català. Bé que és cert que aquell partit, en què el Barça va guanyar per 17-0, l'equip rival només disposava de nou jugadors. Però en el futbol d'aquells anys això passava de vegades. En un altre partit era el Barça que va jugar amb 10 futbolistes, i tot i això va guanyar. Amb aquest retorn ple d'èxit de Rodríguez també es feien palesos els seus dots de lideratge. La Junta Directiva del 19 d'octubre del 1911, presidida per Gam-

per, el va designar per al càrrec de capità del primer equip. Aleshores era la mateixa Junta Directiva la que nomenava els capitans. Com dèiem, Pepe va ser nomenat capità del primer equip; curiosament, el capità del segon equip es deia Guardiola. En tots dos casos la junta els designava *"para que organicen los equipos según su sabio y recto proceder"*. Una missió

Els capitans els triava la Junta Directiva, i tenien la responsabilitat de conduir un equip que no tenia entrenador

molt compromesa, amb molta responsabilitat, ja que aleshores encara no hi havia entrenador, i el capità assumia totes les decisions tècniques. El novembre del 1911 el club va viure una circumstància dolorosa. Alguns jugadors van voler organitzar pel seu compte un partit a Va-

futbol al costat Coca-Cola de la vida

lència, de manera que serien ells qui cobrarien les 1.500 pessetes que els oferien. El conflicte entre alguns jugadors i la directiva estava servit, i es va saldar amb l'expulsió d'uns quants futbolistes, que van crear com a alternativa un club anomenat Casual. Certament, Rodríguez no es va deixar temptar per l'opció que havien pres amics seus com Wallace o Bru, i va seguir en els rengles del Barça, exercint la seva funció de capità del primer equip. I, de retruc, com a capità del primer equip, formava part de la Junta Directiva del club.

El novembre del 1912 va jugar el seu darrer partit com a blaugrana contra els antics companys del Casual

Pepe Rodríguez en el darrer partit jugat amb el Barça, contra el Casual.

En aquesta temporada 1911/1912, i malgrat la marxa dels que van crear el Casual, el Barça va tornar a assolir grans resultats. Per segon cop va aconseguir el Campionat d'Espanya, després de guanyar per 2-0 a la Gimnástica de Madrid, el 7 d'abril del 1912. Segons Carbó, el segon gol va ser conseqüència d'"un centre mortal d'en Fornes, rematat superiorment per en Rodríguez". A l'àpat de celebració posterior al partit hi van participar, com succeïa habitualment aleshores, els jugadors i directius dels dos equips. Un mes més tard el Barça aconseguia la Copa Pirineus en derrotar To-

losa a l'Stade Bordelais per 5-3, amb un gol de Rodríguez, en aquesta ocasió en un partit molt dur. Des d'aleshores, i fins al novembre, Rodríguez va seguir jugant i marcant, però ja no va tenir temps d'aconseguir cap nou títol, ja que el Barça no va voler jugar la final del Campionat de Catalunya pels incidents que havia provocat feia poc l'Espanyol.

Un emotiu comiat

La vida blaugrana de Pepe Rodríguez va ser curta, però molt intensa. I això és el que queda palès en el moment del seu comiat. Els reconeixements es van succeir. La Junta general extraordinària del club del 7 de novembre del

1912 va ser molt complicada, perquè el club estava debatent sobre greus conflictes que tenia en el si de la federació catalana. Tanmateix, aquella Junta general (equivalent a una assemblea de socis) va trobar temps per homenatjar Pepe Rodríguez. El secretari del club va escriure en aquella històrica acta: "*Seguidamente, en medio de una salva sostenida y atronadora de aplausos y después de las palabras pronunciadas por el Secretario realzando los méritos del que deja de ser nuestro compañero por irse a lejanas tierras en busca de mejor porvenir, el Sr. Presidente entrega a D. José Rodríguez la copa que el Club le regala en prueba de cariño y gratitud*". Rodríguez encara va jugar el seu darrer partit blaugrana, el 16 de novembre del 1912, precisament contra els seus antics amics del Casual, als quals van derrotar per 3-1. Encara viuria altres moments d'emoció, en el banquet que el club va celebrar en el seu honor al Berliner Bar, presidit per Gamper, quan li van oferir un sentit poema i va poder brindar amb la copa que el club li havia donat. Alguns amics encara el van acompanyar fins al port per agafar el vaixell Infanta Isabel, rumb a l'Argentina. Allí va conèixer la seva dona i va néixer la seva filla, Maria Elena Rodríguez, que ha guardat a casa seva, a Xile (on es van traslladar el 1922), els objectes i els records d'aquell gran capità i goleador blaugrana que va morir el 1972 sense tornar a Barcelona, però amb orgull del seu pas pel nostre club ■

Poesia pel comiat

En els dos anys i mig que Pepe Rodríguez va ser al Barça va fer molts amics. La premsa el recordava així. "*En Pepe Rodríguez se hermanan bellamente las excelentes cualidades de jugador y la nobleza ingenua de un perfecto caballero*". Per això no estranya gens que "*el incògnito poeta, que comparte de nuestro Club la pena o la alegría*" li dedicés una poesia per al seu banquet de comiat, el 22 de novembre del 1912, on a més advocava a la Mare de Déu (en gallec) perquè protegís la travessia marítima cap a l'Argentina. El poeta acabava èpicament "*pues siempre han de añorar-te nuestros brazos*", sense sospitar que els records de Pepe tornarien al club.

A PARTIR D'ARA AQUEST ES EL TEU DORSAL

Vine a **NH Hoteles**, perquè aquesta temporada tu també jugues.

A NH Hoteles, avui més que mai, estem orgullosos que pertanyis a aquest club. Per això et volem premiar amb un **descompte del 8%** a tots els nostres hotels d'Espanya i Portugal.

Informació i reserves: 902 115 116
o a la web oficial del FC Barcelona www.fcbarcelona.com

NH Hoteles garanteix el descans dels jugadors del FCB i el teu.

Oferta vàlida fins al 30/06/09

Testimonis dels primers anys del futbol

Entre els records que durant gairebé cent anys va conservar Pepe Rodríguez i més endavant la seva família, destaquen un munt de fotografies de temàtica esportiva, en què no només apareix Rodríguez, sinó també altres jugadors i equips del Barça, i equips que van disputar partits contra els blaugranes. Es tracta de testimonis gràfics força ben conservats, que permeten conèixer millor com era aquell futbol dels pioners. Observem, així, indumentàries curioses, amb tota mena de

barrets, fins i tot amb borla. I també l'escàs volum de públic, tot i que ja veiem l'aleshores majestuosa tribuna del camp del carrer de la Indústria, o fins i tot alguna porteria sense xarxa. Tot un món que sorprèn als nostres ulls d'avui, però que testimonia perfectament uns orígens del futbol viscuts amb més entusiasme que possibilitats, amb la il·lusió pròpia de tot allò que comença, que s'estava construint pràcticament del no-res. En definitiva, la prehistòria del futbol a Catalunya.

Equip que va guanyar la Copa del Rei (aleshores campionat d'Espanya) el 1911.

De jué.
Bris. Gran
Sola, Peris
de. Comand
Amelheguro
Sentado
Torr. Toti
guar. C. P.
mamolar
Wallasé B.
Wallasé C.
(can)

F. C. Barcelona "Comitè de Esports" - 1910 - 1911 -

Partit de les festes de l'Exposició de València, que va guanyar el Barça (1909).

Partit al camp del carrer de la Indústria, amb la seva inconfusible tribuna.

DION REGIONAL
—Campeon i o

Correspo
partido ca
ebrero 10-11
ultimo p

El barcelonista Patullo marcant el primer gol en un Barça-Espanyol el 1912.

Equip que va guanyar el Sant Sebastià al novembre del 1912, al camp del carrer de la Indústria.

Curiosa imatge del 1910 del defensa Paco Bru, que també esdevingué directiu del club.

Un futbol d'amics

Moltes de les fotografies d'aquells anys es podien imprimir com a targetes postals, i s'utilitzaven per escriure a amics i familiars. En el fons de Pepe Rodríguez n'hi ha algunes que va escriure ell i també d'altres que van escriure altres jugadors del Barça per fer-li saber alguna novetat, o algun resultat si ell era fora. Són, doncs, cartes que ens fan adonar de la relació d'amistat que s'establia entre aquells joves amateurs, com les que mostrem aquí. A l'esquerra, Rodríguez fa una anotació darrere de la fotografia del seu últim partit amb el Barça. A la dreta, nota que rep de Wallace.

COL·LECCIÓ BARÇA (1899-2009)

Com sortien vestits al camp els jugadors del Barça a principis de segle? Com han evolucionat els teixits i els patrons des de llavors? Tres dissenyadors catalans del moment analitzen l'evolució de les indumentàries del primer equip del FC Barcelona. Barça i moda, una relació secreta però patent

■ TEXT: Marc Parramon | FOTOS: Dani Aznar / Arxiu FCB

El Camp Nou és un rectangle ample i multitudinari que, a primera vista, té poc a veure amb els rectangles bastant més estrets i menys concorreguts de les passarel·les de moda internacionals. Però el cert és que, des d'antic, els onze jugadors que han defensat els colors blaugrana en tots els partits del Barça, no només al Camp Nou, sinó també al camp del carrer Indústria o al de Les Corts s'han enfundat equipacions esportives que eren un reflex de la moda del temps i que fins i tot han inspirat els creadors. Per repassar l'evolució de les indumentàries del primer equip del FC

Barcelona en els gairebé 110 anys de vida, contactem precisament amb ells, els creadors.

Les equipacions del Barça són un reflex de la moda del temps i fins i tot han inspirat els creadors de moda

Visitem Zazo & Brull al 080 Barcelona Fashion. Ells són en Xavier Zazo i la Clara Brull, dos

dissenyadors de Barcelona que tenen marca pròpia des del 2003 i que defineixen el seu estil com "fosc i estructurat". Els seus dissenys han desfilat a París, Milà i Tòquio. La seva última col·lecció de dona s'anomena *Seres*, juga amb els volums i s'inspira en el món dels insectes. El futbol els toca de lluny, però precisament per això accepten el repte de revisar els dissenys dels jugadors del Barça del principi del segle XX.

A la primera dècada del segle passat, els esportistes del Barça jugaven a futbol amb camisa botonada fins al coll i pantalons blancs,

Panoràmica d'algunes samarretes de la història del club, amb l'última adquisició en primer pla.

Samarretes
1899-1950

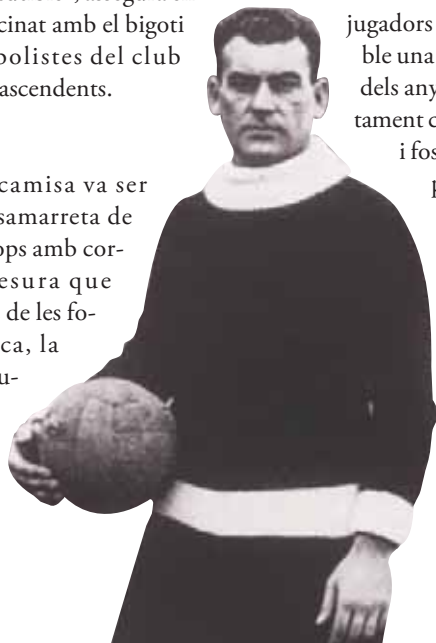

DANI AZNAR

que queien fins a l'alçada del genoll, fixats a la cintura amb faixes o cinturons amb sivella inclosa. "Havia de ser molt incòmode. Se'ls devien clavar les costures! No devien poder aixecar gaire la cama, tot i que l'amplària de l'entrecuix del pantaló era bastant baixa", reconeix la Clara. Mitja camisa era blava i l'altra mitja grana, amb els colors del coll invertits. "S'ha de reconèixer que estèticament era una combinació discutible", assegura en Xavi, que queda fascinat amb el bigoti d'alguns dels futbolistes del club —llarg i amb puntes ascendents.

Mor la camisa

Amb els anys, la camisa va ser substituïda per la samarreta de coll de pic, molts cops amb corda trenada. A mesura que avancem en el repàs de les fotografies de l'època, la Clara comenta alleujada mentre riu: "Cada vegada el coll ha anat més avall i la cintura

dels pantalons, també". Durant les primeres dècades del segle passat, els jugadors duïen als peus molts models de botes, la gran majoria de cuir amb un aspecte entrançablement ortopèdic. "Moltes de les sabates que es dissenyen ara estan inspirades en botes de futbol com aquestes", assegura en Xavi, un fanàtic del calçat.

Menció a part mereixen els porters, amb una indumentària força diferent de la dels jugadors de camp. També és remarcable una fotografia de Platko, de final dels anys 20, en què el veiem perfectament combinat, amb un jersei blanc i fosc de coll alt, mitges a joc i un pantaló curt que gairebé sembla una faldilla. El porter que va inspirar en el seu moment Alberti amb aquesta indumentària, ara desperta l'interès de Zazo & Brull: "La veritat és que sembla un vestit d'una sola peça, que si hagués estat així, hauria estat precursor de moltes coses, però

creiem que és un pantaló curt molt ample que va per sota del jersei".

El segle avança

Fem un salt en el temps i ens traslладem a la dècada dels 50, al Barça de Kubala. Per comentar el que queda de segle, ens apropem al *showroom* que té a Barcelona Joaquim Verdú, un tot terreny de la moda que ha contribuït a bastament a la internacionalització de la roba

Amb els anys, la camisa va ser substituïda per la samarreta de coll de pic, molts cops amb corda trenada

feta a casa nostra. Considerat per la crítica un virtuos del punt, ha compartit passarel·la, aquí i arreu, amb els més grans de la moda. Quan veu una foto de grup del Barça dels 50 assegura, amb contundència: "Aquesta és, segons el meu punt de vista, la millor època de la moda de tots els temps." Amb tres franges de color al

pit –patró que es repeteix des dels anys 20–Basora, César, Kubala, Moreno i Manchón duïen samarretes de cotó de màniga llarga –arremangades a l'alçada del colze– i pantalons bastant amples. “El coll que duïa en Rammallets és molt actual. Hi ha un coll que els dissenyadors anomenem *coll de samarreta de porter* que és precisament aquest. Jo tinc peces així i el faig clavat”, diu Verdú en referència a un coll semblant al de camisa, molt obert, en pic. Durant els anys 60, a poc a poc, es van in-

A principis dels vuitanta, el disseny de les samarretes va passar a mans de les marques comercials

roduint els colls de pic amb més freqüència. “Aquest tipus de colls afavoreixen més, estilitzen més i són un detall més masculí que no pas els colls de caixa associats més a les dones”, comenta Verdú. Tot i aquesta estilització, l'escut del club continua incorporant-se a la indumentària –com en dècades anteriors– cosit de manera destrallera a la roba i, fins i tot, tort. Als setanta s'escurcen les mànigues i els pantalons –alguns d'ells amb una butxaqueta incorporada. Deixant, per tant, més al descobert la part alta dels braços i les cames.

“Està clar que Cruyff en aquella època va marcar estètica. Més enllà de la indumentària esportiva... , el seu tall de cabells, els seus complements com les cadenes; és un 'look' que ha tornat i que podem trobar avui en dia en qualsevol barri de Barcelona”.

Arriben les marques comercials

La temporada 1981/82 els jugadors del Barça surten al terreny de joc amb una samarreta que incorpora, per primera vegada, una marca comercial, en aquest cas Meyba, fruit de l'acord establert entre el club i aquesta marca. És aquí on trobem el canvi més radical i significatiu en el disseny de les samarretes. Meyba opta per incorporar nous motius com sanefes que recorren les mànigues i els pantalons, i recuperen el coll camisa. “Meyba era puntera en aquell moment en tema esportiu –comenta Joaquim Verdú–. Ells van incloure nous teixits i noves maneres de fer les peces; es passa d'un procés artesanal a un d'industrial”. Deu anys després, Meyba deixa pas a Kappa, la temporada 1992/93. Kappa realitza dissenys més complexos introduint franges blanques a samarretes i pantalons i redimensionant les sanefes, que ara incorpo-

ren, a més, el logo de la marca. Un dels últims models de Kappa incorpora a la samarreta, fins i tot, la paraula *Barça* a la part superior del pit. “Trobo que és un disseny massa rebuscat i amb un patronatge massa folgat”, sentència Verdú. L'última marca, i l'actual, que ha aterrat en la indumentària blaugrana és Nike. La multinacional nord-americana incorpora la tecnologia més puntera als teixits, minvant els efectes de la transpiració i evitant la falsificació de les peces. Nike ha pres sovint com a inspiració les samarretes d'altres èpoques. És el cas, per exemple, de la samarreta de la temporada del Centenari (1998-99) que va retornar a les dues franges de color en homenatge a les rudimentàries camises dels inicis del club. Una de les revelacions dels últims temps en matèria d'indumentària és l'èxit de les segones equipacions, que, apostant per colors trencadors, han cridat l'atenció del públic. “Està molt bé identificar el Barça amb altres colors com el groc fluorescent, el taronja o el blau cel”, comenta Verdú, que assegura que en moda del nostre país el blau i el grana són una combinació gairebé prohibida sota l'argument que “fan Barça” ■

Joaquim Verdú, al seu estudi.

Els dissenyadors Zazo & Brull.

Un escut que batega amb els temps

Claret Serrahima,
al seu estudi.

cada època i d'altres de manera més anàrquica. L'escut no ha estat exempt de les imposicions com les de la dictadura franquista, que va eliminar les quatre barres –les va reduir a dues– i va canviar les inicials FCB per les de CFB, una forma menys anglosaxona que el règim considerava més adient. Claret Serrahima va rebre l'encàrrec de renovar la identitat corporativa del club l'any 2001: “Llavors hi havia un caos total amb els escuts: se n'utilitzaven molts de diferents i no hi havia cap llibre d'estil corporatiu. Davant d'això vaig eliminar les marques parcials de les seccions i vaig racionalitzar la identitat corporativa.” El treball resultant és el que tots ja coneixem i hem interioritzat. Un emblema amb un contorn net i simplificat, amb colors estandarditzats i sense els punts que seguien a les inicials FCB. En definitiva, com diu Serrahima, “una còpia evolutiva”, amb llibre d'estil i plenament adaptable als suports digitals.

Els calaixos del despatx de Serrahima guarden encara, vuit anys després, propostes simultànies a l'escut vigent que finalment no van ser aprovades. Un d'aquests inèdits incloïa l'any de fundació del club (1899) al costat de les inicials FCB i un altre feia més explícit el nom del club incorporant-lo al complet, ocupant tota la franja central. També van caure durant el camí uns canvis proposats

Ell no treballa amb teixits ni les seves creacions desfilen per una passarel·la, però les indumentàries esportives del FC Barcelona també duen la seva empremta. És en Claret Serrahima, dissenyador gràfic i autor de l'última revisió estètica de l'escut del FC Barcelona. L'emblema que avui veiem a les samarretes dels jugadors o a la capçalera d'aquesta revista és fruit de la seva collita. “Em dic Claret de nom”, ens aclareix el dissenyador –valgui la

tombant del segle XIX no van obviar la necessitat de tenir una identitat i van adoptar l'escut de la ciutat de Barcelona com a emblema del club. “Com a primera opció em sembla molt correcta”, assegura Serrahima. De les moltes teories que circulen sobre l'origen de l'escut del club, l'única documentada és la iniciativa engegada el 1910, quan es va convocar un concurs públic entre els socis i jugadors convidant-los a fer propostes gràfiques. “Avui en dia aquesta decisió seria

Les 3 opcions de Claret Serrahima

La proposta guanyadora i escut actual

Una proposta descartada

Segona proposta descartada

redundància– quan ens saludem al seu estudi del carrer Portaferrissa de Barcelona. Claret Serrahima (Barcelona, 1950) és un dels artistes del disseny més reconeguts del país. Revisant el seu gruixut portafoli descobrim que és l'autor de la identitat gràfica d'organitzacions tan dispars com El Bulli, la Xunta de Galícia o els Mossos d'Esquadra. Quan Serrahima rep l'encàrrec d'unificar i racionalitzar la imatge corporativa del club, el primer repte va ser repassar com ha estat l'escut en totes les seves èpoques.

Primer cal dir que el FC Barcelona va néixer sense escut propi. Gamper i els seus, però, al

impensable, criticada i insultada –assegura Serrahima amb una guspira d'indignació–, però tenint en compte els temps, va ser una bona pensada”. El guanyador d'aquella cerca de talents va ser Carles Comamala, jugador del club del 1903-1912 i estudiant de medicina.

Una evolució històrica

A partir de l'escut signat per Comamala amb la Creu de Sant Jordi, les quatre barres, les franges blaugrana i la pilota, l'emblema ha anat evolucionant lleugerament amb els temps, alguns cops condicionat per les tendències artístiques de

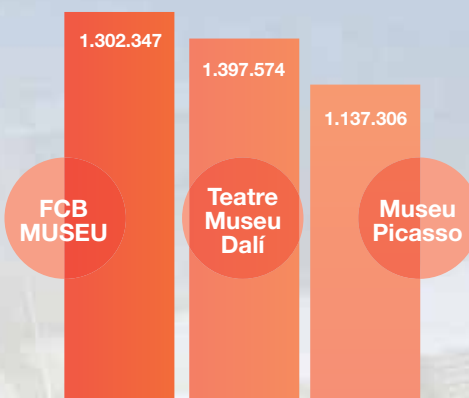
sobre la pilota, element de l'escut que encara recorda les que s'usaven antigament: “Vaig proposar canviar la pilota de futbol per una esfera més genèrica que es pogués identificar amb qualsevol altre esport del club”. Tot i que la proposta no va fructificar, que no es desanimin els més avantguardistes; si alguna cosa queda clara és que l'escut tindrà més oportunitats d'evolucionar.

MUSEU: CAMÍ DEL 25è ANIVERSARI

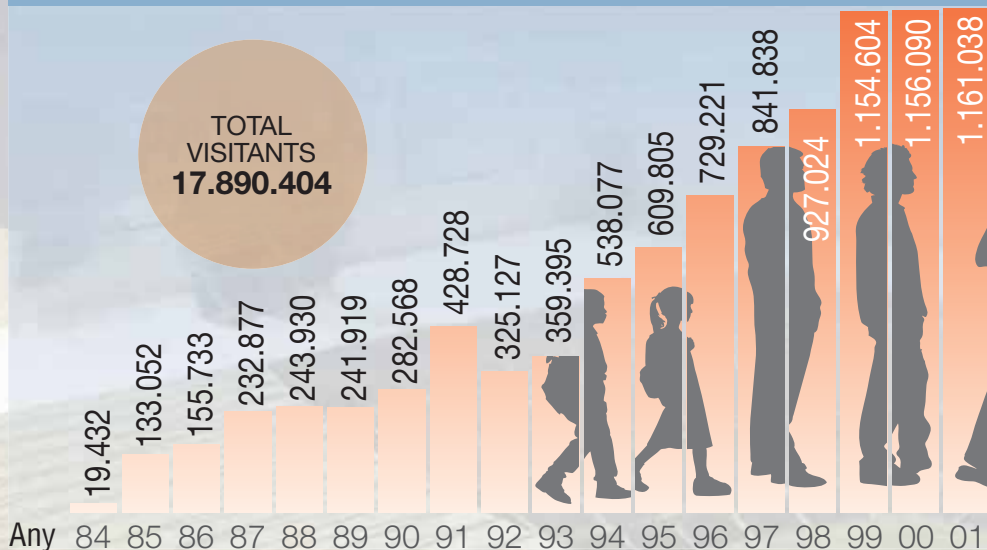
El pròxim mes de setembre, el Museu del club complirà el seu 25è aniversari. Aleshores ja s'hauran superat els 18 milions de visitants d'aquest equipament cultural que es troba en l'elit dels museus esportius de tot el món. Les maquetes de l'estadi o els diferents cartells del club són alguns dels elements que permeten avançar per la centenària història del club, però també ho són les samarretes, els trofeus o les diverses donacions dels jugadors. Una visita al Museu és un viatge a l'imaginari blaugrana

EL MUSEU MÉS VISITAT DE CATALUNYA*

* Les dades corresponen a l'any 2007.

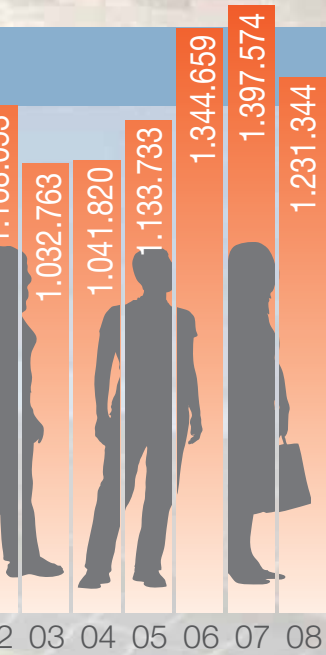
EVOLUCIÓ DE VISITANTS AL MUSEU (1984-2008)

Una de les últimes incorporacions al Museu són les botes de Messi i la pilota amb què va aconseguir el gol 5.000 del Barça a la Lliga

100 ANYS AMB CARTELLS

PILOTA SIGNADA CINC COPES

SAMARRETA MARADONA

VIDRIERA MUSEU

CARNET JOAN GAMPER

FCBMUSEU

PREUS
Socis del FC Barcelona i menors de 6 anys entrada al Museu i Tour gratuïta.

Públic
Museu 8,50 euros
Museu + Tour estadi 17 euros

Infantil (fins a 13 anys)
Museu 6,80 euros
Museu + Tour estadi 14 anys

Penyes, jubilats i estudiants
Museu 6,80 euros
Museu + Tour estadi 10,40 euros

HORARIS
de l'1 de gener al 5 d'abril del 2009 de 10.00 a 18.30 h.
del 6 d'abril al 4 d'octubre del 2009 de 10.00 a 20.00 h.
del 5 d'octubre al 31 de desembre del 2009 de 10.00 a 18.30 h.

Diumenges i festius de 10.00 a 14.30 h.

Dies de tancament del Museu
1 de gener, 6 de gener, 25 de desembre.

El horaris poden variar ocasionalment a causa de l'activitat del primer equip del FC Barcelona.
museu@fcbarcelona.cat

www.fcbarcelona.cat

Av. Aristides Maillol, s/n, 08028 Barcelona · Tel.: 902 1899 00 (+34 934 963 600 si es truca de fora de l'Estat Espanyol)

COPA D'EUROPA 1992

TOUR CAMP NOU: ESSENCIA BLAUGRANA

Recórrer el Tour Camp Nou és una bona opció per a tots aquells que vulguin experimentar la màgia que desprèn l'estadi. Any rere any, sobretot a l'estiu, milers de persones d'arreu del món repassen la història i el present d'un estadi emblemàtic per a qualsevol amant del futbol. El Tour Camp Nou inclou una visita al Museu, on es pot gaudir de les fotografies, les copes i els objectes personals de les llegendes que han format part del club. El futbol no entén d'edats ni de nacionalitats, i la passió que desperta el Barça n'és un bon exemple. Al llarg del 2008, 1.231.344 persones van fer el Tour Camp Nou. En xifres generals, un 70% del visitants que opta per recorre'l és estranger, mentre que el 30% restant seria de Catalunya i de la resta de l'Estat. I és que ningú es vol perdre l'oportunitat de sentir la passió blaugrana visitant les zones més emblemàtiques del Camp Nou.

■ TEXT: Vanessa Fornis | FOTOS: Anna Prats / Arxiu FCB

TOUR 3D
AUDIOVISUAL

MUSEU
PORTA 18

INICI

TÚNEL DE
VESTIDORS

CAPELLA

VESTIDOR VISITANT

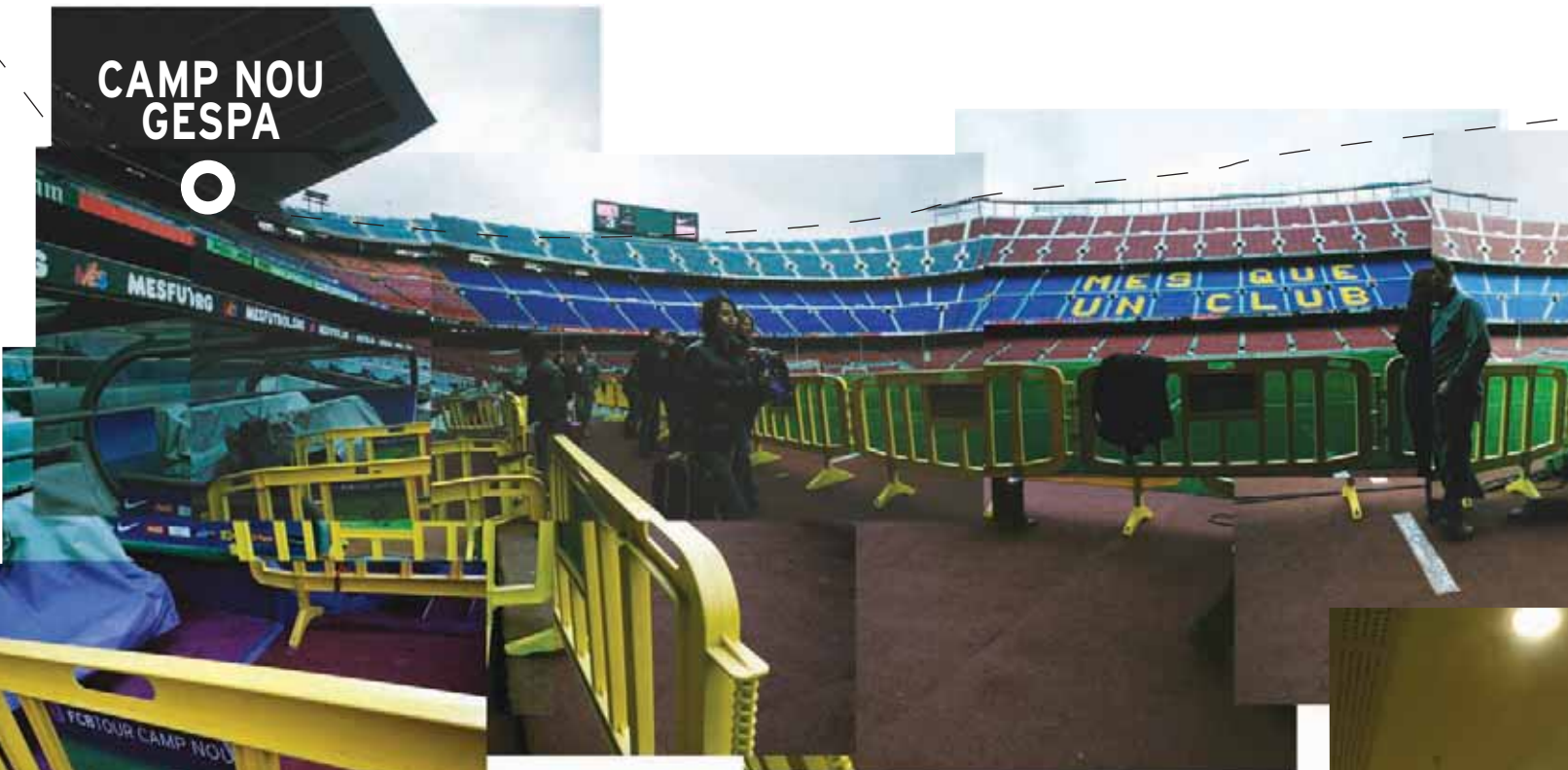

SORTIDA CAMP

Una projecció en 3D i l'accés al vestidor del conjunt rival són el primer tast per a uns visitants que, des del primer moment, esperen poder accedir al terreny de joc del Camp Nou. A través d'un passadís no gaire llarg s'accedeix al túnel de vestidors, on molts no poden evitar recordar les grans figures del barcelonisme que hi han passat al llarg de la història. A la part dreta dels primers esglaons, l'element del Tour que més sobta, principalment als estrangers, per la seva peculiaritat: la capella. I per fi, la possibilitat de sentir-se jugador en els instants previs al partit. Petit descens a través del túnel i nova ascensió per accedir a peu de camp.

CAMP NOU GESPA

La sala de premsa, la Zona Mixta i l'avantlotja conformen, sens dubte, la zona amb més glamur del Camp Nou. És aquí on els visitants poden emular els seus ídols quan compareixen en roda de premsa o quan atenen els mitjans després d'un partit. L'avantlotja, un escenari de luxe on personalitats i convidats esperen en un ambient immillorable l'inici del matx.

Per fi arriba el moment més desitjat. El Camp Nou, escenari on cada visitant té la seva pròpia idea al cap, segons les experiències viscudes, vist des del seu terreny de joc. De sobte, es fa un silenci que convida a la simple contemplació. Cadascú gaudeix del moment a la seva manera: fent-hi fotos, comentant-ho amb els seus acompanyants, imaginant-ho ple, o fins i tot intentant agafar un bocí de la gespa. Sigui com sigui, l'estadi barcelonista, per la seva magnitud, no deixa indiferent ningú. És el somni de qualsevol barcelonista fent-se realitat: encara que sigui per un curt espai de temps, sentir-se un membre més del conjunt dirigit per Pep Guardiola.

ZONA MIXTA

SALA DE PREMSA

LLOTJA ZONA VIP

CAMP NOU TRIBUNA

La millor forma de veure un partit al Camp Nou és des de la Tribuna presidencial. I és que des d'aquest punt del Tour és des d'on es pot contemplar la millor panoràmica de l'estadi. Les càmeres de fer fotos no descansen. Tothom vol immortalitzar la foto més especial. No és estrany que durant la temporada es reunixin aquí diverses personalitats de la política, l'esport i l'espectacle per presenciar un matx del primer equip. Tota la història barcelonista queda recollida en el que és l'últim tram

del Tour Camp Nou, el Museu, una de les millors eines de projecció social i cultural del club. A més de recórrer les exposicions temporals, els visitants s'apropen especialment als objectes que, segons els gustos personals de cadascú, tenen més significat. Fotografies, material esportiu de totes les èpoques, i altres peces i records que no deixen indiferent ningú. Entre els més sol·licitats, el trofeu de la Lliga de Campions. En definitiva, la millor manera d'impregnar-se de l'essència del club.

FINAL

MUSEU

Ja vèiem per on anaves...
...ara, tens molt clars els teus colors

Preus exclusius per a socis.
Vine i visita'ns a les nostres noves oficines
de Terrassa, Badalona i Sant Boi de Llobregat.
T'esperem.

reserves
902 100 101
(mencioni el codi de
soci del Barça 4402115)
www.atesa.es

La seguretat al lloguer de vehicles

Col.laborador Oficial del FC Barcelona

UN TRESOR PER DESCOBRIR

El Centre de Documentació i Estudis del FC Barcelona és un lloc desconegut per a la gran majoria de barcelonistes, tot i estar ubicat dins del Camp Nou. En aquest es troba una part important de la història del club, en forma de documents i fotografies. L'arxiu documental existent és d'un valor incalculable i certament inèdit

■ TEXT: Roger Bogunyà | FOTOS: Bevenrain

Quants futbolistes peruans han jugat al Barça? A quin any pertany la primera REVISITA BARÇA? Quants tocs de pilota va necessitar Ronaldo per fabricar aquell golàs en el Multiusos de San Lázaro de Compostel·la? Són totes aquestes preguntes amb una difícil resposta, a menys que un posseeixi uns coneixements inusitats de l'entitat blaugrana.

O que un conegui el Centre de Documentació i Estudis del FC Barcelona. Benvinguts, doncs, al món de les respostes. Situat en ple recorregut del Museu, en el seu segon pis, el Centre es troba apartat del tumult de la gent, en un lloc tranquil, apte per a la reflexió i l'estudi. La seva ubicació no és fruit de la casualitat, ja que no hi ha millor espai que

aquest per deixar reposar la història del Barça, envoltat dels títols que han fet gran el club. Perquè és això el que amaga aquest acollidor racó a l'interior de la tribuna del Camp Nou: història de color blaugrana. El Centre de Documentació i Estudis s'encarrega de conservar, catalogar i difondre el material relacionat amb el FC Barcelona. Per tot això es requereix molt

El Centre de Documentació i Estudis s'encarrega de conservar, catalogar i difondre el material relacionat amb l'entitat blaugrana

tre depèn estructuralment del Departament de Comunicació del club. És a aquest al que dóna més suport i també el que més hores de treball ocasiona al Centre. Però les consultes poden procedir –i de fet, procedeixen – de qualsevol lloc, de dins i de fora de l'entitat. Des d'un diari local fins a un aficionat culer que es trobi a l'altra punta del món poden exposar els seus dubtes, via telefònica o electrònica. Qualsevol persona té a la seva disposició aquest arxiu. Només cal tenir una mica de curiositat i, per descomptat, que el FC Barcelona et susciti algun tipus d'interès.

No obstant això, són els mitjans de comunicació els que més ús en fan. La col·laboració amb la premsa és recíproca i fins i tot mitjans estrangers sol·liciten sovint informacions relacionades amb el FC Barcelona. També la relació amb els museus és molt estreta.

Peces de col·leccionista

Per atendre les consultes el Centre disposa de material molt divers, tot d'un valor incalculable. El més important és de categoria interna: llibres d'actes des del 1911, fitxa de tots els partits des del 1922, contractes d'exjugadors del club, registre de socis i documents econòmics de totes les èpoques són només una part de l'arxiu documental intern del qual disposa el Centre. També impressiona l'hemeroteca. En aquesta, s'hi poden trobar des dels butlletins, diaris i programes de partit difosos pel club al llarg de la seva història fins a una col·lecció de premsa esportiva i generalista que permet estar alerta de tot el que s'ha escrit sobre el FC Barcelona. Per no parlar de la biblioteca, que reuneix una bona quantitat d'obres vinculades al món de l'esport des d'una òptica blaugrana. L'arxiu gràfic és una altra història. Aquest està format per imatges procedents de l'antiga REVISTA BARÇA, encara que la majoria procedeixen del fons d'Horaci Seguí, compost per unes 250.000 fotografies. Aquest fons, adquirit el 2006, con-

té instantànies d'entre 1963 i 2003. Impossible no sorprendre's amb tantes peces de col·leccionista.

Donacions que sumen

Però l'arxiu també es construeix gràcies a les donacions. Conegudes són, per exemple, les dels expresidents del FC Barcelona Francesc Miró Sans (1953-1961) i Agustí Montal (1969-1977), o les de l'exdirectiu Josep Lluís Vilaseca. Tots ells van cedir fotografies, dossiers de premsa i fins i tot cartes personals de les seves respectives èpoques. No obstant això, existeixen altres

Primer llibre d'actes de la història del FC Barcelona. Data de l'any 1911. Actualment els registres es fan de manera informatitzada.

donacions de menor volum, de particulars, que igualment serveixen per comprendre millor la història i la realitat actual de l'entitat blaugrana. Ara, i des de fa tres anys, el Centre, dirigit per l'historiador Carles Santacana, reuneix els seus esforços per catalogar i digitalitzar el material històric existent, a més d'investigar el nou material. També s'està preparant una pàgina web que permetrà consultar aviat documents històrics a través de la xarxa, com ara els estatuts que ha tingut el club al llarg dels seus 109 anys de vida. Aquest enllaç es trobarà vinculat a la web oficial del club, www.fcbarcelona.cat. Els avenços tecnològics,

ordre i una bona distribució dels objectes. I aquests s'aconsegueixen gràcies a la divisió en quatre parts del Centre. L'arxiu documental, l'hemeroteca, la biblioteca i l'arxiu fotogràfic són els quatre eixos que permeten que existeixi una distribució coherent. Només així es poden atendre les consultes que s'hi realitzen. Inaugurat el 20 d'octubre del 1994, el Cen-

Negatius del fons
d'Horaci Seguí
adquirit l'any 2006.

doncs, també afecten el Centre, que, de la mateixa manera que ha recollit els primers passos de l'entitat amb escrits a mà, ara recopila tota la informació de forma informatitzada, adequada als temps que corren. Per a totes aquestes tasques s'han signat acords amb institucions i organismes. Destaca, per damunt de la resta, el conveni amb la Facultat de Biblioteconomia i Documentació de la UB. El treball actual, per tant, és triple: continuar ampliant i estudiant l'arxiu documental, a la vegada que s'ordena el material històric, sense deixar d'atendre les consultes de la gent. Aquestes últimes no són poques. No és estrany que aparegui un estudiant que hagi de realitzar un treball sobre el tracte que rep el Barça per part d'un diari, que una persona gran vul-

Llibres d'actes, fitxes de partit, documents econòmics, registres de socis o fotografies són els protagonistes d'aquest racó del Camp Nou

gui recordar què va succeir en un matx determinat o que un periodista desitgi confirmar certes dades abans de publicar el seu nou llibre sobre el Barça. Hi ha gairebé tants dubtes com persones i el Centre ofereix material inèdit que ajuda a resoldre tots aquests interrogants. I que no quedi sense aclarir: al llarg de la història han estat cinc els futbolistes peruans que han

Quan, qui i com es poden fer les consultes?

El Centre de Documentació i Estudis obre de 10.00 a 14.00 hores i de 16.00 a 18.30 hores, de dilluns a dijous. I els divendres, de 10.00 a 15.00 hores. Està disponible per a qualsevol persona. Els socis del club hi poden accedir en qualsevol moment durant aquestes franges horàries, mostrant el seu carnet de soci per poder-hi entrar a través del Museu, de manera gratuïta. En el cas de les persones que no siguin sòcies, és imprescindible que concertin una cita prèvia amb els responsables del Centre. Cal recordar que el Centre de Documentació i Estudis està ubicat en ple recorregut del Museu. Òbviament, els dubtes també es poden expressar via telefònica (93 496 36 12) o electrònica (centre.documentacio@fcbarcelona.cat).

També d'estudis

En l'actualitat el Centre de Documentació i Estudis –fins el 2006 es deia Centre de Documentació barcelonista– també s'encarrega, a banda de la feina de documentació, de dur a terme diversos estudis relacionats amb l'entitat blaugrana. De fet, ja en canalitza forces, provinents tant de fora com de dins del club. En aquest espai s'emmarca també la convocatòria de beca que el Centre impulsarà en breu. Aquesta serà temàtica i s'anirà oferint de forma periòdica. La primera de totes, per exemple, girarà al voltant de la documentació estadística de tota la trajectòria esportiva del FC Barcelona.

jugat en el FC Barcelona (Raúl Rubén Villalba, Miguel Lozaya, Juan Seminario, Hugo Sotil i Pedro Aicart), la primera REVISTA BARÇA pertany al desembre del 1955, mentre que Ronaldo va necessitar 14 tocs per recórrer mig camp a Santiago de Compostel·la i aconseguir un dels gols més brillants dels últims anys. És el món de les respostes. Tot un tresor ■

Hi ha coses que són molt nostres

LLET NOSTRA
LA LLET DE COOPERATIVES CATALANES
www.lletnostra.cat

Patrocinador oficial
de la Secció d'Handbol
del FC Barcelona

EL CLUB DELS NENS

La Fundació FC Barcelona va inaugurar el 24 de març passat a Mali el seu cinquè centre solidari a l'Àfrica i el dotzè de la seva xarxa internacional. Gairebé cent nens i joves en seran els beneficiaris i tots ells somien un futur més enllà de la marginalitat i la pobresa. Un futur, potser, semblant al que ha pogut tenir Seydou Keita, un dels herois nacionals

■ TEXT: Chemi Terés | FOTOS: Ramon Pujol

“Seydou Keita, tu has fet honor a tot el país, què dic a tot el país, a tot el continent africà, moltes gràcies per tot”. Amb aquestes paraules Boubacar Diallo, un dels periodistes més reconeguts del país i mestre de cerimònies en l'acte de presentació del centre XICS (Xarxa Internacional de Centres Solidaris) de Bamako, va voler agrair a l'actual jugador malià del Barça la seva presència en un esdeveniment tan significatiu, aprofitant la con-

vocatòria amb la selecció maliana. Keita havia aparegut com un heroi entre la gent del barri Téléphone Sans Fils, una de les zones més humils de la capital de Mali. En aquest territori marginal, la frontera està ben delimitada. De cop i volta, els carrers deixen d'estar asfaltats i es transformen en carreteres de sorra plenes de sots i desnivells. Cada vehicle que hi circula aixeca un núvol de pols i brutícia que converteix l'aire en gairebé irres-

pirable. Per això, molts dels habitants duen tot el dia una màscara a la boca per protegir-se d'aquest aire enrarit.

Curiosament, el barri pren el nom d'un avenç tecnològic com són els telèfons mòbils. Algunes multinacionals d'aquest sector van escollir en el seu dia aquest territori per establir-s'hi. Ara, al cap dels anys, les empreses brillen per la seva absència i d'aquella iniciativa només queda el nom genèric de la zona.

És en aquest indret que una estrella del futbol mundial, com Seydou Keita, adquireix una condició gairebé divina. Quan el jugador va arribar al centre, tots els seus compatriotes s'hi volien apropar per tocar-lo, per sentir com un dels seus s'havia convertit en un autèntic heroi. L'amfitrió era el personatge més venerat. Mentre el jugador escoltava atentament els discursos de les autoritats, a l'interior del centre, una vintena de nens d'entre 7 i 9 anys esperaven impacients la visita de tota la comitiva. A tots aquests nens, el centre XICS els oferirà un suport integral en la seva educació, que anirà des del reforç escolar fins a l'assistència sanitària i nutricional així com suport psicosocial. I tot plegat amb l'objectiu de reduir el risc d'exclusió social que pateixen.

L'himne, en francès

L'espera s'allargava i en Salick Diarra, el professor responsable, ja començava a tenir dificultats per mantenir l'ordre dins de l'aula. En Diarra és un dels mestres escollits per dirigir

Laporta saluda joves esportistes malians.

el centre. És jove i entusiasta, i el seu compromís va més enllà de la tasca docent. Coneix força bé aquest indret, aquest barri mancat d'infraestructures, on més de 6.000 persones viuen en condicions precàries. És per això que es mostra força orgullós d'aquest projecte. Tant és així que, a mitja conversa, ja no es va poder contenir i va voler mostrar-nos els progressos dels seus alumnes. Amb un sol senyal els va fer aixecar i, de cop i volta, van començar a cantar l'himne del Barça. Això sí, en francès. Mentre els nens cantaven, en Diarra ens explicava que aquelles eren algunes de les primeres paraules en francès que aquells nens aprenien i que ell mateix s'havia encarregat de fer traduir la lletra de la manera més fidel possible.

Diarra no s'acabava de creure que Keita fos entre la comitiva. "Un jugador com ell és tot un orgull per a nosaltres. Ell ha ajudat a fer que

vuit anys, li va fer un dia una pregunta que el va deixar sense paraules. "Mestre –em va dir–, per què el FC Barcelona construeix una escola per a nosaltres?". Diarra explica que es va quedar tan sorprès que no va saber què respondre. Al cap d'uns segons va reaccionar i li va contestar: "Suposo que és perquè és un club que estima molt els nens".

Una resposta amb missatge

Sense saber-ho, el professor va recollir en aquella resposta una bona part de la filosofia que inspira aquests projectes. "Volem tornar a la societat tot allò que la societat ens ha donat, volem estar al costat dels nens més vulnerables. Per això, som i serem el club dels nens del món", insistia el president Joan Laporta cada vegada que protagonitzava un acte d'inauguració d'un d'aquests centres.

"Mestre –va preguntar un dels nens del centre–, per què el Barça construeix una escola per a nosaltres?". "Suposo que ho fa perquè estima molt els nens", va respondre

el Barça sigui més popular entre aquests nens. Tot i així, molts d'ells ja coneixien el club abans que ell hi jugués", assegura el professor.

És un fet demostrable que amb iniciatives com la d'aquest centre solidari el FC Barcelona aconseguir fer créixer un sentiment molt especial en els territoris on s'implanten. El mestre ens explica que un dels joves alumnes, en Doumana Diarra, que tot just ha fet

Qui sap si, d'aquí a uns quants anys, en Doumana Diarra podrà seguir els passos del seu admirat Keita. La veritat és que no ho té gens fàcil. La majoria d'infants d'aquest barri queden exclosos de l'educació per la falta de recursos dels familiars, així com per la manca d'escoles públiques. Molts nens abandonen l'escola per ajudar els seus pares en diferents feines. És qüestió de supervivència. Centres

Keita atén Barça TV enmig d'una gran expectació.

riure. El jugador també va néixer i créixer en un veïnat popular, anomenat Lafia Bougou, tot i que les condicions d'aquest barri no eren ni són tan extremes com les de Téléphone Sans Fils. L'actual jugador del Barça explica que els seus pares sempre van voler que continués els estudis, tot i que la vocació i les condicions que tenia el portaven a anar darrere la pilota.

Un futur diferent

Amb 15 anys, va ingressar a l'acadèmia de futbol Salif Keita, on va poder compaginar aquest esport amb els estudis. Allà va poder jugar per primera vegada en un camp de fut-

A Téléphone Sans Fils, un dels barris més humils, la pols i la brutícia converteixen l'aire en irrespirable

com aquests de Bamako volen contribuir a mitigar aquests efectes i fer que nens com en Doumana puguin tenir oportunitats. Aquest XICS de Bamako col·laborarà estretament amb un altre centre d'educació que des de fa molts anys ja està implantat en aquesta àrea marginal, com és el Centre de Formació Professional Père Michel, una institució impulsada per la comunitat salesiana i que acull més de tres-cents joves. Els

estudiants d'aquest centre rebran cursos d'alfabetització al centre XICS i podran fer ús dels equipaments esportius i d'esbarjo que el centre posarà a la seva disposició. Aquesta col·laboració és producte del *modus operandi* que inspira la implementació de centres per part de la Fundació, com ara treballar braç a braç amb altres organitzacions fortament arrelades al territori. En el cas de Seydou Keita, la vida li va som-

bol més o menys reglamentari, ja que fins aleshores no havia conegut altres terrenys de joc que no fossin els descampats i els carrers polsegosos de la capital. Tot i la falta de recursos evidents que hi ha a Mali, el jugador internacional malià es mostra força optimista i valora la feina que el Govern està duent a terme. "A Bamako –explica el jugador– encara pots trobar una mínima xarxa d'educació pública per a tothom. En

El XICS de Bamako, el més gran de la xarxa

Aquest centre de Bamako és el centre XICS (Xarxa Internacional de Centres Solidaris) més gran fet fins ara. Amb 12.695 m², és un centre no només dedicat al reforç escolar, sinó que també servirà per proporcionar ajuda psicosocial, sanitària i nutricional, i que també serà l'escola pública del barri, que fins aleshores no n'hi havia. Gairebé un centenar de nens i nenes d'entre 7 i 16 anys se'n beneficiaran. Aquest centre XICS té el suport de les organitzacions Mutuelle Benkan i Enda Tiers-Monde com a entitats coexecutores i, especialment, compta amb l'ajut de l'AEICD (Agència Espanyola de Cooperació Internacional per al Desenvolupament), així com de la Fundació Polaris World. També hi ha participat l'Ajuntament de la Comuna II de Bamako. La inversió feta per la Fundació FC Barcelona en aquest projecte és de 247.00 euros.

Tres joves de Bamako, el dia de la inauguració del centre XICS.

canvi, no és així a la resta del país, on l'accés a l'escola és encara molt precari". Segons Keita, "això canviarà ben aviat perquè el president –Amadou Toumani Touré– està fent tot el que pot per assegurar l'educació a tot el territori". Keita sap de primera mà del que parla, ja que l'uneix una estreta relació amb Toumani Touré per l'amistat que té amb el gendre de l'actual president d'aquesta república africana.

“Amb iniciatives com aquesta, al meu país tothom portarà el Barça al cor”, assegura Seydou Keita

Keita sap els beneficis que es poden derivar d'aquest projecte que ha impulsat el Barça: “No t'imagines com n'és d'important per als nens de Mali... Per a mi, que ja conec món, ja trobo que és quelcom d'excepcional, d'inusual, que un club com el FC Barcelona dediqui els seus recursos a iniciatives com aquestes. Imagina't què deuen pensar els meus compatriotes. És inoblidable. El Barça serà recordat per sempre més gràcies a això. Al meu país tothom portarà aquest club al cor”, sentència, amb un punt d'orgull, el jugador blaugrana ■

També a l'Àsia

L'Índia ha estat la porta d'entrada del projecte XICS a l'Àsia. El 12 de febrer passat, el president del FC Barcelona, Joan Laporta, acompanyat per la directora de la Fundació FC Barcelona, Marta Segú, va inaugurar a la localitat de Bathalapalli el primer centre XICS en aquest continent. Aquest centre és fruit de l'estreta col·laboració amb la Fundació Vicente Ferrer, amb la qual la Fundació del Club comparteix moltes idees. L'objectiu, com la resta de centres, és permetre l'accés a l'educació dels nens més desafavorits i que viuen situacions de marginalitat.

Fruit d'aquesta col·laboració, l'endemà de la inauguració dels XICS de Bathalapalli es va aprofitar per col·locar la primera pedra del segon centre XICS de l'Índia, en aquest cas a Amatkur, una població rural situada a uns trenta quilòmetres de la localitat d'Anantapur, on la Fundació Vicente Ferrer té la seu principal.

"EL FUTBOL ESTÀ A L'ALÇADA DEL TEATRE O DE L'ÒPERA"

És un dels pares de la Barcelona oberta al mar, la que va convertir reptes en solucions. Intel·lectual com és, també li agrada el futbol. Gaudeix de com s'organitza l'espai en el terreny de joc i aplaudeix la intel·ligència dels jugadors, que "han de prendre moltes decisions en un quart de segon mentre noten la pressió d'un públic predisposat a xiular"

■ TEXT: Eduard Pujol i Ester Vilar | FOTOS: Bevenrain

Presidiu l'Ateneu Barcelonès. I torna a rutllar.

Estic content perquè ho faig amb entusiasme. Ara fa 6 anys em vaig atrevir a fer el pas, i, és veritat, ha sortit bé, encara que sempre ens agradaria que sortís millor. Per aconseguir-ho caldria trobar una resposta clara a la inestabilitat i els dubtes econòmics que són propis d'aquests tipus d'entitat, que pertanyen a la societat però que no són entitats oficials.

Quina és la feina de l'Ateneu?

D'entrada, fer d'Ateneu. Sense entrar en qüestions històriques es pot dir que l'Ateneu és un club privat, i per això és comprensible que aquest aspecte se l'hagi de pagar cada soci. Parlo del fet que la gent vingui a prendre unes copes o a llegir algun llibre de la nostra biblioteca. Però l'Ateneu també és extravertit. Som un club autoeducador, autoformatiu, i un centre d'opinió pública i de discussió de temes i debats que afecten la col·lectivitat.

Ara que cada dia esmorzem amb tertúlies de ràdio, l'Ateneu reivindica el debat públic?

"Mai havíem tingut una societat tan rica com la del segle XX. Ha estat una època pròspera, però avui a Catalunya no anem prou bé a causa de l'estructura econòmica"

Sí, perquè necessitem espais seriosos i responsables de debat. A més, aquesta és la formulació més clara de la participació de la societat civil en la vida col·lectiva. Tenim 150 anys i quan es debat, estem permetent a moltes veus expressar-se, investigar, estudiar i opinar sobre fets diversos. I a part, aquest procés d'opinió es fa amb una mentalitat molt transversal. No som ni un col·legi professional ni un partit polític ni tampoc una entitat dins d'una especialització cultural, sinó que l'Ateneu és una entitat amb vocació política no partidista. Avui som l'únic lloc on aquesta expressió transversal es dona sense dificultat.

Posats a fer debat, com tenim el país?

Malament, tot i que també li podria dir que el tenim molt bé sense contradir-me.

La veritat, ara em sorprèn.

No, no!, no és cap contradicció. Aquest país està florint. I d'acord amb altres autors, acabem de viure el període més brillant de tota la nostra història. Mai hi havia hagut tants escriptors, poetes, arquitectes, economistes ni tants bons metges. Tampoc havíem tingut mai una societat tan rica com la del segle XX. Ha estat una època pròspera i afegiria que, de fet, el XX és el segle que Catalunya es va inventar perquè sense els intel·lectuals de la Catalunya noucentista, oberta i moderna, el país no seria el que és.

Dit això, també és cert que avui el país no va prou bé a causa de l'estructura econòmica. Estem envaïts per una altra nació, que és Espanya, que no ens deixa viure amb la plenitud que ens correspondria. Hi ha uns dèficits

Oriol Bohigas, polièdric i transformador

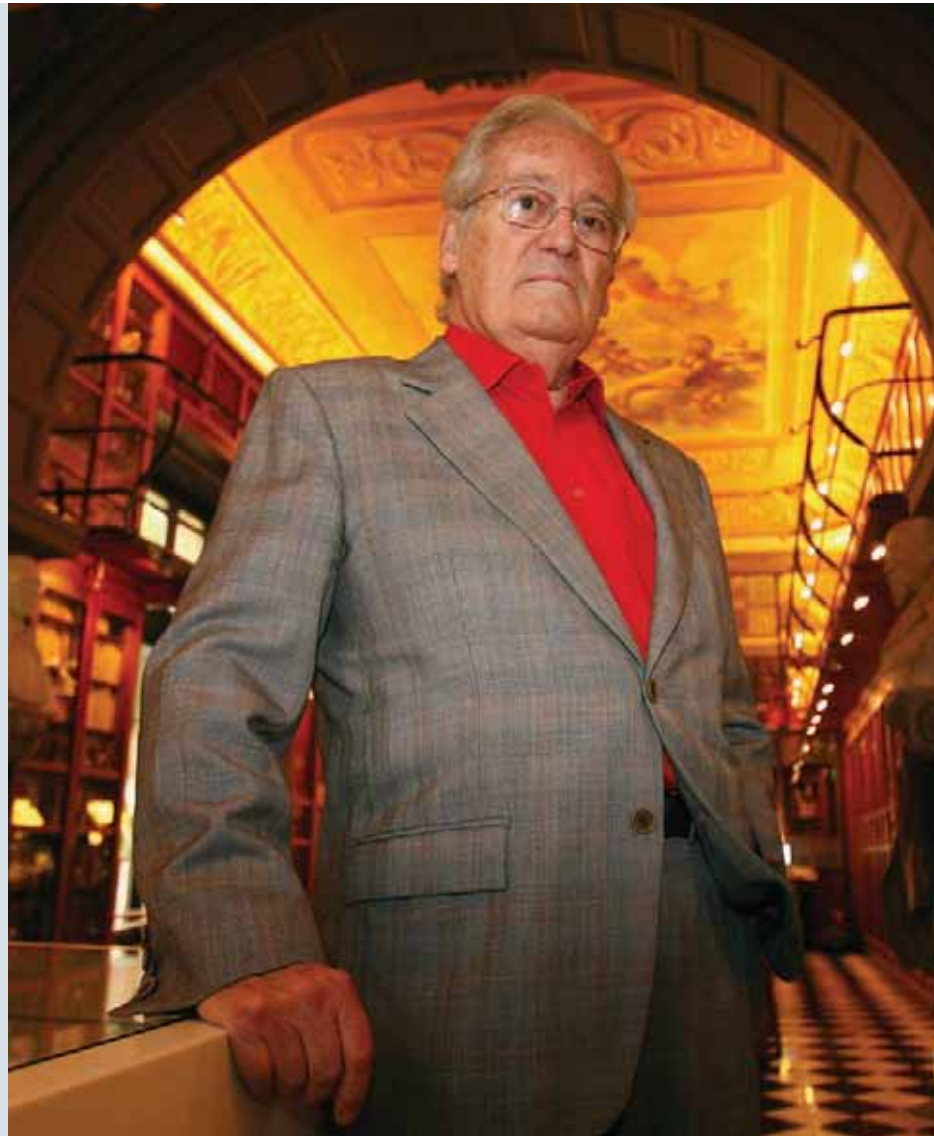
Arquitecte i molt més. Aquest és l'Oriol Bohigas i Guardiola, nascut a Barcelona el 1925, que l'any 51 ja s'havia tret el títol d'arquitecte per l'Escola T.S. d'Arquitectura de Barcelona.

Ha fet de tot i tot ho ha fet bé. Si no, avui no conservaria intacte el seu bon nom després d'haver liderat, camí dels jocs, la transformació urbanística de la capital de Catalunya, d'on també en va ser regidor de Cultura.

Premi Fad en diverses ocasions, premi Ciutat de Barcelona i Creu de Sant Jordi, manté viu un aire d'intel·lectual que no es ven ni es compra. Predisposat a la conversa, va rebre la REVISTA BARÇA al seu despatx professional, a la Plaça Reial de Barcelona. No és estrany que en aquest espai còmode, funcional i tafaner —el batec de la plaça es percep pertot—, hi continuï creant.

Provocatiu i clar, és un home d'un poliedrisme captivador. L'entrevista es va allargar ben bé una hora i en cap moment va mirar el rellotge. Amfitrió de verb fàcil i d'idees de rigor de llarga distància, es disposa a respondre sense haver-nos demanat per on tiraríem, si l'arquitecte, si la cultura, si el país, o si el Barça i tot plegat.

Presideix l'Ateneu i se'n sent orgullós. Diu que quan fa 60 anys el seu pare el va fer soci de l'entitat, poc s'hauria pensat que l'acabaria presidint, emulant un altre docte arquitecte, Lluís Domènech i Montaner, que ara fa un segle va impulsar l'espai del carrer Canuda. L'Oriol Bohigas ha estat el president de la represa de l'Ateneu Barcelonès, i del seu govern ja se n'aplaudeix la restauració i reorganització de la Biblioteca, a través d'un projecte que combina els valors centenaris amb les virtuts pràctiques i funcionals de l'última arquitectura.

econòmics que si no els tinguéssim, la nostra prosperitat es multiplicaria per dos o per tres.

Sovint es parla de cicles històrics i de com s'escurcen. Després d'un temps de prosperitat toca un temps dolent?

Podria ser. Però la gran ensorrada, que va ser la Guerra Civil i el franquisme, ja l'hem passada. Les coses negatives que avui tenim són fruit del centralisme espanyol, que va tenir una gran prepotència durant el franquisme. No estem en situació d'enfonsar-nos, sinó d'adaptar-nos. L'empenta del segle XX va donar realitat a la identitat nacional de Catalunya. Ara no es perdrà malgrat les dificultats.

Vostè ha participat activament en aquest segle XX d'or. Ho va fer en política, en l'urbanisme i amb l'arquitectura. En quin món ha estat més feliç?

El que m'ha fet feliç és fer d'arquitecte. Quan vaig triar aquesta carrera no sospitava que seria vocacional, però de seguida em vaig adonar que anava per bon camí.

L'Oriol Bohigas és dels caps que va imaginar la Barcelona oberta al mar. Quan vau dir "ei, la ciutat ha d'anar per aquí"?

No va ser res individual. Ben al contrari. Va ser una idea de tota una generació. Tots els que havíem viscut la guerra -i, és clar, els arquitectes més que ningú-, vàrem estar molt preocupats so-

"Sóc un entusiasta del futbol. La intel·ligència dels jugadors és especial. Han de decidir en un quart de segon"

bre el futur de la ciutat. El que ha passat els últims 30 anys va ser molt rumiat a les acaballes del franquisme. L'encert va arrencar del primer alcalde democràtic, d'en Narcís Serra. Em va trucar per parlar de l'urbanisme. En la primera cita seriosa es hi vam estar hores i hores. Estava clar què volíem i què ens calia. S'havia de fer un urbanisme nou, concret. Calien escoles i centres

d'atenció, i espais per a l'esport... Es va fer un projecte a gran escala pensant primer en els barris i després en la ciutat.

Encara en parla apassionat.

Ho celebrego perquè va ser una operació interessant perquè no es van fer plans perduts, estèrils i irrealitzables. Això va donar un estil que s'ha anomenat *model Barcelona*. Entenim la realització de l'espai públic com un aspecte generador, que és una cosa que es va inventar als anys vuitanta i que ha tingut una repercussió mundial molt important.

Al marge del canvi basat en l'obra de proximitat, hi havia la perspectiva dels Jocs. També vau participar a imaginar l'Estadi de Montjuïc?

Sí, vàrem fer tota la planificació dels Jocs Olímpics. Juntament amb tècnics de l'esport vàrem determinar les diferents àrees olímpiques. En un principi es parlava de fer-les fora de Barcelona, on els terrenys eren més barats. Però es va meditar que calia aprofitar els jocs per arreglar alguns punts importants i degradats de la ciutat. Va

*Oriol Bohigas
al jardí de
l'Ateneu
barcelonès*

guanyar la idea d'aixecar la Vila Olímpica en un lloc complicat, però aquest va ser un dels detonants de l'èxit de l'operació. Amb els Jocs, Barcelona va fer un canvi radical, girant el cap al mar.

Objectivament és bonic, però l'estadi de Montjuïc no m'ha impressionat mai. Em quedo amb el camp del Barça.

Entenc aquesta sensació perquè, comparat amb el Camp Nou, l'Estadi Olímpic és petit. A banda, el Camp Nou és un bon edifici, concebut en un moment bastant madur de l'arquitectura moderna. En Francesc Mitjans va treballar encertadament. Va fer una proposta serena, molt moderna sense passar-se. Això ha fet que s'hagi mantingut bé, amb un espai interior agradable i expressiu.

Sorpren que en la Catalunya franquista hi hagués el talent per aixecar un estadi com el del FC Barcelona...

No se sorprengui. El coratge va ser de l'arquitecte. Tots els arquitectes d'aquesta generació lluitaven per aconseguir un canvi profund en relació amb la tònica franquista, inculta. Els ambients cultes, en el camp de l'arquitectura, estaven batallant per un canvi. Per altra banda també és lògic que el camp del Barça es pensés amb una arquitectura moderna. Tractant-se d'un camp de futbol, la facilitat per obrir la porta a la modernitat era més fàcil que en un bloc de pisos.

Ha parlat de la transversalitat de l'Ateneu. El Barça també és transversal. Un intel·lectual com vostè, com es mira això del futbol?

A mi, el futbol m'agrada molt. És una expressió que està a l'alçada de les grans propostes culturals, com el teatre o l'òpera. En sóc un entusiasta perquè és un espectacle que té moltes virtuts. D'entrada es requereix una intel·ligència que és especial: la dels jugadors. També per l'estratègia global del partit. És curiós saber com i què pensen davant de cada acció o de cada moviment. En un quart de segon han de fer tantes coses que és com un miracle que no té cap altre equivalent.

En Guardiola hauria estat un bon arquitecte?

És possible perquè ha d'organitzar l'espai com qui organitza la ciutat. Però més que arquitecte, jo diria que destaca en la feina de psicòleg. Els jugadors són molt joves, gairebé criatures, i se'ls ha de portar amb una habilitat especial per aconseguir que els seus egos no es mengin les seves grans capacitats intel·lectuals.

“La idea de Foster? M'agrada. Es vol millorar l'estètica sense fer variants estructurals. Un estadi, a part de tenir una funció, també ha de ser un espectacle per si mateix”

Aquí, al despatx, sou com aquells entrenadors que aposten pel sistema i la rigidesa o aposteu per la llibertat individual i creativa?

Siguem clars. Més que en la llibertat individual, el que faig és apostar per les capacitats individuals. La llibertat en un despatx no existeix. Sí que hi ha, però, la capacitat d'expressar-se en un projecte. I un projecte d'arquitectura és d'una gran complexitat. No és com cent anys abans, quan un home sol, els diumenges s'asseia al menjador de casa a dibuixar perspectives. Avui en dia tot va reglamentat amb normatives que s'han de complir. Els projectes ja no són d'un arquitecte, sinó d'un equip.

S'ha referit a l'ego dels cracs. En l'arquitectura també n'hi ha?

Sí i no és cap secret, perquè en tot allò que hi ha un esforç creatiu personal se'n deriva una exage-

ració de l'ego. A vegades només es tracta d'operacions per muntar una gran propaganda, molt personalitzada, llançada cap a l'opinió pública per reforçar un cert nom professional que, a la llarga, comporti una millora en els càrrecs.

Em parla del prestigi. Aquest és el moment en què l'arquitecte està obligat a fer coses més atrevides i més llampants de les que faria si no busqués la popularitat?

Depèn de l'època. Ara sí, ara més aviat optariem per les coses llampants. En canvi als anys quaranta per aconseguir l'aplaudiment havies de fer coses que no fossin ni llampants ni estranyes. Quan jo vaig acabar la carrera era molt complicat fer arquitectura moderna. No ho volia ningú. A contracor de molts professionals, en aquells moments el que te-

nia èxit comercial era fer arquitectura clàssica, que per a mi era avorrida, dolenta, fastigosa i execrable i grisa.

L'Oriol Bohigas sempre ha estat un senyor de Barcelona, elegant a l'hora de vestir. Vostè ha combinat, però, aquesta elegància amb uns colors atrevits i vius. Observant com vesteix sembla clar que li agrada el color. Dit això, què li sembla la proposta de Norman Foster per al Camp Nou?

Que m'agrada. Li ho dic fent notar que per opinar d'un projecte s'ha d'estudiar i que jo no ho he fet. Però feta aquesta observació, la idea és bona, està molt bé. Es busca millorar l'estètica sense fer variants estructurals. És un bon plantejament tenint en compte que, a banda dels temes funcionals, el que està pitjor del camp són les façanes, que no són gaire afortunades. I solucionar-ho amb un espectacle colorístic i de llum està bé. Un estadi, a part de tenir una funció, també ha de ser un espectacle i per això entenc que l'embolcall ha de ser espectacular. No tindria cap sentit fer un hospital espectacular, però el té tot pensant en el camp del Barça ■

A TV3, els que sempre hem apostat per la Fórmula1, ara et descobrirem una nova forma de veure l'esport dels més ràpids, dels més valents. A TV3 tenim l'equip guanyador i la nova fórmula.

■ TEXTOS: Xavier Catalán | FOTOS: Bevenrain

La Cursa Barça-L'illa més nombrosa

La segona edició de la Cursa Barça-L'illa va ser tot un èxit de participació. S'hi van inscriure 1.700 atletes i es van superar els 1.541 inscrits de la primera edició, celebrada el 2008. El recorregut de la cursa, de set quilòmetres, va anar de la Ciutat Esportiva del FC Barcelona a L'illa Diagonal. El guanyador en categoria masculina va ser l'atleta blaugrana Rubén Palomeque. En categoria femenina la victòria també va ser per a una atleta del Barça, Judit Pla.

Les Jornades d'Esport Solidari de la Fundació, a Sta. Coloma

Les Jornades d'Esport Solidari de la Fundació que van tenir lloc a Santa Coloma de Gramenet es van clausurar amb gran èxit d'implicació i de participació. Les Jornades van oferir formació teòrica i pràctica a una trentena d'educadors i docents de la zona sobre la utilització de l'esport com a eina educativa i d'integració social d'infants i adolescents vulnerables. L'acte de clausura i de lliurament de diplomes i premis va comptar amb la presència del tinent d'alcalde de Serveis a la Persona de l'Ajuntament de Santa Coloma, Antonio Carmona, i la directora general de la Fundació, Marta Segú.

El premi de periodisme Vázquez Montalbán es tenyeix de dol

L'exdirector de *La Gazzetta dello Sport*, Candido Cannavò, va ser guardonat, dins la categoria del periodisme esportiu, amb el premi de periodisme Vázquez Montalbán, convocat per la Fundació FC Barcelona i el Col·legi de Periodistes de Catalunya. El guardó va ser un reconeixement a la seva sensibilitat amb els problemes de la societat que l'ha escoltat, i a la seva dilatada carrera professional. Dissortadament, dues setmanes després de recollir el premi, Cannavò va morir a causa d'una hemorràgia cerebral. El vicepresident institucional i de patrimoni, Joan Franquesa, va assistir a l'enterrament de Candido Cannavò en representació del FC Barcelona.

Èxit als Special Olympics

Per primera vegada dos esportistes del Barça van participar als Special Olympics d'hivern. Manel, de 15 anys, i Julen, de 21 anys, van actuar amb èxit en la modalitat de patinatge sobre gel per a persones amb discapacitat intel·lectual. En la competició disputada a Idhoo (EUA), Manel, amb una coreografia preparada amb la música de James Bond, va guanyar una medalla de bronze, mentre que Julen, amb una gran actuació en el programa lliure, va ocupar una brillant cinquena posició i es va emportar un diploma olímpic.

La Junta nomena Macià nou directiu, a Viella

Viella va acollir la quarta reunió itinerant de la temporada de la Junta Directiva del FC Barcelona. La comitativa blaugrana, encapçalada pel president Laporta, va ser rebuda per l'alcalde i els membres del consistori de la capital de la Vall d'Aran i pels dirigents del govern aranès. Els principals acords de la reunió de la junta barcelonista van ser el nomenament de Josep-Ignasi Macià com a nou directiu blaugrana, que fins ara formava part de la Comissió Social, i l'adjudicació de les obres de la nova Masia de Sant Joan Despí a l'empresa Fomento de Construcciones y Contratas.

Doble celebració de l'Agrupació Barça Veterans

El president del FC Barcelona, Joan Laporta, va fer el pregó d'obertura dels actes commemoratius del 50è aniversari de l'Agrupació Barça Veterans (ABV), en un acte presidit per l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, que es va fer a l'Ajuntament de la ciutat. Aquest va ser el primer d'una sèrie d'actes i activitats que s'han programat al llarg de l'any, dirigides tant als socis de l'Agrupació com a tota l'afició barcelonista, amb l'objectiu de donar a conèixer la tasca de l'Agrupació, la qual promou els valors del futbol a través de l'experiència dels exjugadors i recuperar la història viva del FC Barcelona. L'encomiable tasca de l'Agrupació va tenir el seu reconeixement per part de la Fundació Ernest Lluch, que li va atorgar el Premi Ernest Lluch a l'Esportivitat.

Etisalat, nou Premium Sponsor del FC Barcelona

El FC Barcelona i Etisalat, la primera empresa de telecomunicacions del món àrab, van signar un acord comercial i de patrocini per als pròxims quatre anys. Es tracta d'un dels acords més importants a nivell internacional entre el món de l'esport i de les telecomunicacions. Fruit d'aquest acord, Etisalat es converteix en Premium Sponsor del FC Barcelona. Etisalat podrà disposar de drets d'imatge, publicitat, *hospitality*, promoció i esdeveniments socials. Una part de l'aportació econòmica d'Etisalat anirà directament destinada a finançar projectes de la Fundació FC Barcelona.

Campions de Lliga d'hoquei gel

L'equip d'hoquei gel va conquerir la tercera Lliga de la seva història. Després d'assolir el primer lloc a la Lliga regular, el conjunt d'Evgeni Semeriak va derrotar a les semifinals el Majadahonda per dues victòries a zero. A la final, el Barça es va enfrontar al Puigcerdà. El primer partit, disputat a la capital de la Cerdanya, va ser molt emocionant. El conjunt barcelonista va aconseguir el triomf per 5 a 6, amb un decisiu gol de Jonas a manca de dos minuts per al final. En el segon partit, disputat a la Pista de Gel, el FC Barcelona va tornar a guanyar per 5 a 2. Els homes de Semeriak van ser capaços de capgirar un 0-2 en contra i van vèncer amb un *hat-trick* de Pablo Muñoz i dos gols de Jonas.

Tripleta mil-lenària al Camp Nou

L'argentí Leo Messi va marcar el gol 5.000 del Barça a la Lliga a Santander en el partit contra el Racing. Coincidint amb el partit de Lliga davant l'Sporting, que té com a delegat Enrique Castro Quini, el Camp Nou va ser l'escenari d'una trobada d'excepció entre tres golejadors mil-lenaris: Quini, Amor i Messi van compartir impressions per recordar el gol 3.000, 4.000 i 5.000 del FC Barcelona a la Lliga.

Mor l'exjugador Francesc Ribas

Francesc Ribas i Sanglas, jugador del primer equip del FC Barcelona a finals dels anys trenta, va morir a l'edat de 92 anys. Es tractava de l'exjugador del Barça amb més edat. Ribas va jugar 27 partits amb el primer equip a la temporada 1939/40 i al seu palmarès com a jugador blaugrana figura el títol de Campió de Catalunya d'aquell curs.

Supercampions d'Espanya i d'Europa

El FC Barcelona Sorli Discou va conquerir brillantment la Supercopa d'Espanya i la Copa Continental. A la Supercopa d'Espanya, l'equip blaugrana va vèncer el Noia Freixenet. Al partit d'anada disputat al Palau Blaugrana, el Barça va deixar gairebé sentenciada la final en derrotar l'equip de Sant Sadurní per un clar 5 a 1. A la tornada, tot i que els locals van avançar-se al marcador amb un 2 a 0, els homes de Pauils van remuntar el partit i van acabar guanyant per 3 a 4. La final de la Copa Continental va enfrontar el Barça, campió de la Lliga Europea de la temporada 2007/08, i el Cemex Tenerife, que va conquerir la Copa CERS del 2008. El partit, que es va jugar a Pamplona, va ser molt disputat, però el Barça va acabar guanyant per 3 a 1, amb gols dels barcelonistes Panadero i dos de Borregán. Amb aquest guardó el Barça conqueria la setena Copa Continental en la història de la secció.

Gas Natural, proveïdor energètic oficial

El FC Barcelona va arribar a un acord amb Gas Natural pel qual serà proveïdor oficial del club durant aquesta temporada i les dues properes, 2009/10 i 2010/11. Aquest acord entre l'entitat barcelonista i Gas Natural inclou la gestió de les necessitats energètiques del club per part de la companyia energètica i la promoció d'accions relacionades amb l'eficiència energètica adreçades als socis i seguidors del Barça.

Èxits de la secció d'atletisme

L'equip d'atletisme va brillar en els Campionats d'Espanya i Catalunya en pista coberta i en els Campionats d'Espanya de cros de clubs. En els Campionats d'Espanya en pista coberta celebrats a Sevilla, el FC Barcelona va obtenir un total de 12 medalles, tres d'or, cinc de plata, i quatre de bronze. En els Campionats de Catalunya celebrats a Vilafranca, els atletes del Barça van reeditar els títols tant en categoria masculina com en femenina.

En els Campionats d'Espanya de cros el Barça va fer la millor actuació en la història de la secció aconseguint el primer lloc amb un total de cinc pòdiums (a la foto, l'equip femení).

Oneto fitxa pel Barça Borges

El FC Barcelona Borges va incorporar, pel que resta de temporada i fins a la fi de la temporada 2012/13, el pivot xilè amb passaport italià Marco Antonio Oneto, procedent del Naturhouse La Rioja. Però no serà la primera vegada que Oneto vesteix la samarreta blaugrana. Els seus primers passos dins de l'handbol espanyol els va fer amb el Barça, primer amb l'equip juvenil (1999/00) i més tard amb el segon equip del Barça (2000/01).

Relleu a la banqueta de l'handbol

Xavier Pascual va substituir Manolo Cadenas al capdavant del primer equip del FC Barcelona Borges. Xavier Pascual, que ocupava el càrrec de tècnic ajudant de Cadenas, va iniciar la seva carrera al Barça l'any 2005 com a entrenador de porters i des de llavors pertanyia a l'*staff* tècnic de l'handbol blaugrana. Cadenas va guanyar la Lliga dels Pirineus i la Supercopa d'Espanya en la seva etapa com a entrenador del Barça Borges.

L'equip d'handbol conquereix la Copa del Rei

El FC Barcelona Borges va conquerir brillantment la 16a Copa del Rei en la història de la secció. En els quarts de final, el conjunt barcelonista va derrotar l'equip amfitrió de la fase final, el Fraikin Granollers, per 25 a 30. El Portland San Antonio va ser el rival de les semifinals. Després d'una primera part molt igualada, el Barça es va mostrar molt superior al seu rival a la segona meitat, amb uns esplèndids David Barrufet i Iker Romero, autor de set gols, i va acabar guanyant per 35 a 26. A la final esperava el vigent campió, el Ciudad Real. Els homes de Xavi Pascual van fer un magnífic partit i es van refer de la derrota en la final de la temporada passada. Va ser un partit igualadíssim, però el Barça es va mostrar més encertat ens els minuts finals i va derrotar l'equip manxec per 29 a 26. El blaugrana Kasper va ser escollit com a millor porter i Iker Romero, amb 10 gols, va ser el màxim golejador del partit.

Actes amb motiu de la lluita contra l'Alzheimer

Coincidint amb el partit de Lliga disputat al Camp Nou entre el FC Barcelona i l'Espanyol, es va celebrar un dinar amb motiu de la lluita contra l'Alzheimer amb l'assistència de l'expresident de la Generalitat de Catalunya Pasqual Maragall i dels dos presidents d'ambdós clubs, Joan Laporta i Daniel Sánchez Llibre. Abans de l'inici del partit es va projectar un vídeo promocional als videomarcadors de l'estadi i Pasqual Maragall va fer el xut d'honor del partit. També es va fer una fotografia conjunta dels jugadors dels dos equips darrere d'una pancarta amb el lema *Tots juguem contra l'Alzheimer*.

Mor Josep Boada, el soci número 1

Josep Boada i Uyà, soci número 1 del Futbol Club Barcelona, va morir a l'edat de 88 anys. Barcelonista de cap a peus, vivia al barri de l'Eixample i el van donar d'alta com a soci del Barça l'1 de setembre del 1923, quan tenia 2 anys. Després de la mort de Llibert Cuatrecasas, anterior soci número 1 de l'entitat, el 21 d'agost del 2006 Josep Boada va convertir-se en el soci més antic del club. Al gener del 2007 va rebre el carnet de soci de mans del president Joan Laporta en el partit que van jugar al Camp Nou el Barça i el Nàstic de Tarragona.

Presentació del llibre 'Todos mis hermanos', de Manel Estiarte

En un acte molt emotiu es va fer a la Pedrera la presentació del llibre *Todos mis hermanos*, de Manel Estiarte, director de Relacions Externes del FC Barcelona. Una àmplia representació del Barça, encapçalada pel president Joan Laporta, el secretari tècnic Txiki Begiristain, l'entrenador Pep Guardiola i diversos jugadors del primer equip de futbol, així com excompañys de la secció de waterpolo, Johan Cruyff, la Infanta Cristina i Iñaki Urdangarín, entre d'altres, no van fallar a la cita de qui ha estat el millor jugador del waterpolo del món.

Visita del president de Geòrgia

Coincidint amb la seva visita oficial a Catalunya, el president de Geòrgia, Mikheil Saakashvili, va visitar les instal·lacions del Camp Nou. Saakashvili i la resta de la delegació, entre els quals també hi havia el ministre d'Economia de Geòrgia, van ser rebuts per Joan Laporta a la Sala de Trofeus, a la Llotja del Camp Nou. Laporta va entregar a tots els assistents una samarreta del Barça i un llibre on es resumeix la història del club. Per la seva banda, el president georgià va agrair l'hospitalitat del FC Barcelona i va fer lliurament d'un calze d'or a l'entitat blaugrana.

LES RAMPES MUSCULARS

■ COORDINACIÓ: Susana López i Francesc Orenes
ASSESSORS: Dr. Xavier Valle, Dr. Lluís Til i Dr. Franchek Drobnic (Serveis Mèdics FCB)
FOTO: Bevenrain

En determinats partits de futbol, sobretot en aquells que tenen pròrroga, no és estrany veure jugadors que es queden clavats sense motiu aparent i sense rebre cap entrada o haver fet cap mal gest. El motiu d'aquestes situacions són les conegudes rampes, una lesió que, tot i no ser greu, és molt dolorosa i deixa l'esportista inactiu durant uns moments

Les rampes són contraccions sobtades, doloroses i involuntàries d'un o diversos músculs, normalment del peu o de la cama, però que també poden afectar qualsevol altra part del cos. Són tan comunes que fins a un 40% de les persones en tenen alguna vegada en el període d'un any. Els futbolistes no són una excepció, ja que apareixen durant la realització d'algun exercici de llarga durada o d'alta intensitat, i sobretot si l'esportista no ha realitzat el correcte escalfament amb la pauta d'estiraments establerta. Tot i així, les rampes no són un motiu de preocupació per als metges i preparadors físics, ja que el seu tractament és fàcil i ràpid i no tenen seqüeles físiques.

Hi ha diverses causes que en propicien l'aparició. La fatiga muscular causada o afavorida pel dèficit o l'excés d'entrenament, els esforços prolongats o de gran intensitat, la deshidratació o la nutrició mal orientada envers la duració i la intensitat de

la pràctica esportiva són les causes més habituals d'aquesta situació entre els esportistes. Sobretot apareixen en condicions ambientals de calor i humitat elevades per la pèrdua d'electròlits com el magnesi, el sodi o el potassi que comporta un procés de sudoració més gran i que provoca un desequilibri hidroelectrolític que afavoreix l'aparició de les rampes. Un altre factor que en pot afavorir l'aparició és no fer un correcte escalfament abans de dur a terme l'activitat física intensa pròpiament dita. En aquest cas, les condicions en què es desenvolupa l'exercici no són les adequades, ja que es té menys reg sanguini i temperatura. D'altra banda, quan l'esportista fa un gest poc natural de manera continuada, el múscul l'ha de contrarestar fent un sobre esforç que podria provocar rampes. En definitiva, quan el múscul comença a utilitzar oxigen amb dificultats i/o el cos perd sals minerals és més probable que es

pateixi aquesta lesió tan molesta i dolorosa. La rampa és fàcilment detectable perquè en el moment de patir-la provoca una impotència funcional que no permet la mobilitat normal de l'extremitat que l'ha sofert. Durant l'episodi, el múscul és palpable i està molt tens. Habitualment la situació no requereix la intervenció d'un facultatiu, però en casos complexos pot ser necessari fer una exploració física amb més deteniment, a més d'una anàlítica sanguínia que inclogui la valoració d'electròlits, del perfil endocrinològic i de la funció renal. Només en casos molt excepcionals és necessari fer altres estudis més exhaustius per establir un diagnòstic etiològic com l'electromiografia o la biòpsia muscular.

Quan l'esportista té una rampa no li queda cap altra opció que parar l'activitat física que estava realitzant. Per recuperar la mobilitat i evitar l'intens dolor que provoca aquesta lesió s'aconsella fer es-

tiraments lleus de la musculatura de l'extremitat afectada, en la direcció del moviment habitual, acompanyats d'un massatge suau. En cap cas s'ha d'aplicar fred a la zona afectada, perquè augmentaria la contracció del múscul i tampoc és recomanable l'exposició a temperatures elevades. És molt important ingerir líquids per tal de rehidratar el cos amb mesura. Cal destacar que hi ha una creença popular que afirma que, en cas de tenir una rampa muscular, s'ha de punxar el múscul amb una agulla. Aquest consell no té cap fonament científic ni és eficaç en la majoria de les ocasions; per tant, es desaconsella totalment, ja que podria provocar altres efectes adversos com infeccions o més dolor i, consegüentment, més contractura.

Malgrat que les rampes no sempre són fàcils d'evitar, els metges recomanen seguir una sèrie de pautes amb l'objectiu de minimitzar el risc de patir aquesta molesta lesió. Tot i que sembli obvi, tenir una alimentació adequada i beure líquids per mantenir una correcta hidratació són aspectes bàsics que s'han de complementar amb altres consells com escalfar i estirar els músculs correctament, augmentar la intensitat de l'exercici de manera progressiva i evitar l'exercici en hores de molta calor ■

Rampes i contractures

Sovint es confon rampa amb contractura i a l'inrevés. En el fons estem parlant de conceptes diferents, tot i que tenen alguns elements en comú, com per exemple que totes dues apareixen per sobrecàrrega o cansament muscular, de manera involuntària, o afecten un múscul o un grup muscular. La principal diferència la trobem en l'aparició i en la desaparició del dolor. En el cas de la contractura el dolor sorgeix i s'elimina de manera progressiva, no com la rampa, que ho fa de manera immediata i espontània. Determinades contractures, tot i que no és gens recomanable, permeten continuar l'activitat esportiva. En canvi, el dolor intens i agut que provoca una rampa provoca que el jugador hagi de parar l'activitat física, sigui un entrenament o un partit, durant uns moments fins que es torna a recuperar.

Aquestes mans salven molts gols.

Aquestes, moltes vides.

PROVEÏDOR MÈDIC OFICIAL DEL FCB

Truca'ns al 902 120 122 o entra a www.asc.es

Assistència
Sanitària

LA MILLOR ASSISTÈNCIA DE LA TEVA VIDA

HOME DE NÚMEROS, HOME D'AMBICIONS

Home de números, Josep Colomer forma part de la Junta del Barça des del juliol del 2008. Treballa a l'àrea econòmica, aportant els coneixements que li dóna la seva dilatadíssima experiència de 41 anys a la banca

■ TEXT: Míriam Nadal | FOTO: Bevenrain

Va començar de grum a l'antic Banco de Bilbao. Volia treballar per aconseguir que el seu pare, que era *maitre* del Piscinas y Deportes, pogués fer algun dia de festa a la setmana. Per tant, el repte del jove Colomer era portar a casa un sou que *alliberés* una mica el seu progenitor. Aquest inici professional serveix per il·lustrar la història d'en Josep Colomer, un pencaire que, gestionant la seva ambició responsable, va anar pujant

graons des de la base però sense posar-se límits. I com que no se'n va posar, un dia es va acabar convertint en el president del BBVA a Puerto Rico, a Veneçuela i a Perú.

Des del juny del 2008 forma part de la Junta Directiva. "Quedant-se, el president va fer un exercici de responsabilitat. Si hagués marxat, hauríem perdut una temporada. Plegar era el més fàcil", assegura aquest barceloní, de 56 anys, que ara gaudeix d'una prejubilació que

combina amb el fet de ser membre actiu del Consell d'Administració del BBVA al Perú i Veneçuela i de Mafpre a Catalunya.

De menys a més

La seva història professional és la trajectòria d'un treballador inquiet. Conversant amb ell, t'adones que ni volia ni podia quedar-se estancat en cap dels passos professionals que va fer en la seva vida laboral. De

fet, li agraden els canvis, sempre que portin un pas endavant. Així, de grum va passar a ser administratiu; d'administratiu a gestor comercial; i de gestor, a ser amb 22 anys el director d'oficina més jove de Catalunya. Després va venir ser el director de zona en diverses àrees de Catalunya i el 1996, la seva empresa li va demanar si volia assumir la presidència del banc a Puerto Rico. Per primer cop, el 17 d'octubre d'aquell any, va fer les Amèriques.

A Puerto Rico va ser el president del BBVA del 96 al 99. Més tard, del 2000 al 2006, ho va ser a Veneçuela, i al Perú, del 2006 al febrer del 2008, quan va optar per jubilar-se. Tot i aquesta mobilitat geogràfica, mai no s'ha allunyat del Barça.

L'home del '17'

Josep Colomer es va fer soci del Barça, conjuntament amb el seu cunyat, quan tenia 18 anys. Quatre anys després es casaria amb la seva dona, també un 17 d'octubre. I és que aquest dia és indispensable per entendre la seva història personal: és el dia que va néixer, el dia que es va casar, el dia que el van enviar per primer cop a les Amèriques i el dia que va batejar el seu tercer fill.

De la mà del seu primer fill, encara es va lligar més al FC Barcelona. L'Àlex jugava com a porter a l'equip de la Penya Barcelonista Olivella. I paral·lelament a la seva trajectòria esportiva, Colomer es va convertir en president de l'agrupació. Aquest seria el seu primer lligam públic amb el club, encara que fos de manera indirecta. Però tal com li ha anat passant en la seva professió, aquest primer vincle tampoc es va quedar aquí. En *Colo* va ser un dels fundadors del Grup d'Opinió Barcelonista, un espai barcelonista molt crític amb la gestió de l'expresident Josep Lluís Núñez. En aquest Grup d'Opinió va coincidir amb altres veus importants del món blaugrana: la de Ricard Huguet o la de l'ara seu company de Junta Jacint Borràs.

Però en la seva trajectòria hi ha un altre moment decisiu. Va ser l'any 92. Aleshores va entrar a la junta del bàsquet blaugrana. La seva amistat amb persones que eren molt importants al Barça i que a la vegada estaven lligades al seu món, el de la banca, li va obrir les portes del Palau. En Josep Colomer va aterrar al Barça de la mà de Miquel Navas i Salvador Alemany. I s'hi va estar fins al 1996.

A través de la candidatura d'Àngel Fernández a la presidència del club, es va implicar de ple en les eleccions del juliol del 1997, on va conèixer, entre d'altres, el president Joan Lapor-

'Els esmorzars del president'

Josep Anton Colomer és un bon amfitrió i vetlla perquè la gent que l'envolta se senti bé. Un exemple d'aquest *savoir-faire* i del seu tarannà conciliador són els anomenats *esmorzars del president*. I és que, com a president del BBVA, a Sud-amèrica durant la seva etapa a Puerto Rico, Veneçuela i Perú organitzava esmorzars amb els empleats. No eren uns àpats qualssevol. Agafava per ordre alfabètic vint treballadors del banc i els reunia amb l'objectiu de, entre cafè i cafè, conèixer de primera mà les inquietuds de cadascun dels col·lectius que formaven part de l'empresa que liderava. Una xerrada cara a cara per conèixer les seves inquietuds de primera mà.

Així des del personal de neteja fins al més alt dels executius es reunien amb Colomer en aquests singulars esmorzars del president de la companyia. "Si només fas un cafè amb els que estan als núvols, perds la noció de la realitat", explica l'actual directiu del FC Barcelona.

ta i el directiu Albert Perrín. La seva trajectòria professional se l'enduria 12 anys a Sud-amèrica i la relació amb l'actual president i el mateix Perrín es reprendria força anys més tard, a la primavera del 2008. Pocs mesos després, al juliol, el seu pedigrí blaugrana es consolidava amb l'entrada a la Junta.

Veus experimentada en números

Pels seus coneixements i per la seva dilatada experiència financera és directiu de la parcel·la econòmica. "Estem en una bona situació. La situació del Barça és atípica tenint en compte la realitat dels altres clubs. Però cal tenir en compte que aquest segon semestre serà més dur pels temes de Sogecable i de Televisió de Catalunya", explica Josep Anton Colomer. En l'actual context general de crisi, molts clubs que són socie-

TEST

Un desig complert des que és a la Junta:

Que el club practiqui una cultura d'austeritat així com també alguns canvis econòmics.

Un desig a complir fins al final del mandat:

Aconseguir els màxims títols possibles.

Una frase de l'Himne del Barça:

Tots units fem força.

Un entrenador:

Josep Guardiola.

Un jugador:

Johan Cruyff i Leo Messi.

Afició: La cuina.

Un racó per desconectar:

El mar.

Un personatge:

Jordi Pujol.

Un esport a banda del futbol:

El bàsquet.

tats anònimes estan en hores baixes. El directiu blaugrana en parla posant aquest exemple: "Quants equips s'han reforçat en el mercat d'hivern?". I és que l'escassetat de fitxatges és un reflex de la situació del futbol mundial. Tot i això, el directiu contrasta aquesta realitat amb la situació del FC Barcelona: "El Barça és una màquina ben engreixada, que ens permet fer diners. Estem millor que el Manchester United, que ara no té patrocinador. I també estem millor finançament".

Per seguir en aquesta línia d'excel·lència, el soci 15459 defensa que la mentalitat en la gestió de les entitats esportives sigui la mateixa que la d'una empresa puntera. Un directiu que té les paraules motivació, qualitat i perfeccionisme com a entrades clau en el seu diccionari particular ■

El soci 15459 forma part de la Junta Directiva des de l'estiu passat. La seva àmplia experiència en el món de la banca, una garantia

L'enigma anterior: Qui va ocupar un càrrec al Barça en tres ocasions diferents?

La Pista: L'any 1962 va escriure les seves memòries.

La Solució: L'entrenador Helenio Herrera.

Nom del guanyador: Telesforo Moreno Ferrer, soci número 134740. Rebrà una samarreta del seu jugador preferit.

Helenio Herrera
tria el menú.

HH: UN MAG DE LA BANQUETA

Dels 109 anys d'història del FC Barcelona, només hi ha hagut un entrenador que hagi dirigit la banqueta del Barça en tres etapes diferents. I només podria ser un, Helenio Herrera. Home de caràcter, filòsof del futbol i impulsor de la professionalització d'aquest esport, el tècnic nascut a Buenos Aires va entrenar el primer equip de 1958 a 1960, la temporada 1979/80 i la 1980/81

■ TEXT: Anna Segura | FOTOS: Arxiu FCB

No deixava indiferent ningú. Tenia admiradors, però alhora també detractors. Però la seva forta personalitat i sobretot el seu amor pel futbol, van fer d'Helenio Herrera tot un símbol de les banquetes. I el FC Barcelona va tenir l'honor de gaudir de la filosofia d'aquest personatge, més conegut com *HH* o *El Mago*. Entre les tres etapes diferents en què va estar al Barça –23 anys separen la seva arribada de l'última vegada que va ocupar la banqueta blaugrana, Helenio Herrera va aixecar fins a cinc títols.

La història d'HH amb el FC Barcelona comença a finals de la temporada 1957/58, quan el club decideix que Domènec Balmanya, tècnic d'aleshores, no segueixi. Els dirigents, entre ells el seu president, Francesc Miró-Sans, es van fixar en aquest entrenador de 42 anys que havia passat per les banquetes de l'Atlètic de Madrid, Màlaga, Dépor o Sevilla. El traspàs d'Helenio Her-

L'any 58, el seu fitxatge per 1,2 milions de pessetes va significar un rècord de despesa per un entrenador de l'època

ra per 1.200.000 de pessetes es va convertir en la xifra més alta que mai un club havia pagat per un entrenador de l'època. HH, però, ja es va encarregar de fer callar les veus crítiques, amb una de les seves frases lapidàries: "El meu rendiment és superior al meu cost". I no va decebre, sumant, ja com a substitut de Balmanya, el seu primer títol amb la Copa de Fires del 1958. Ja a la temporada següent (1958/59), l'equip format per jugadors estel·lars com Ramallets, Segarra, Olivella, Suárez i Kubala, entre d'altres, es va convertir en campió de Copa i Lliga, i va signar una trajectòria espectacular a la competició regular, amb 96 gols a favor, 26 en contra i en què només va perdre tres partits.

Cas Kubala

Durant aquest primer any, els jugadors i dirigents ja van començar a conèixer un Helenio Herrera revolucionari. El primer va ser Josep Sami-

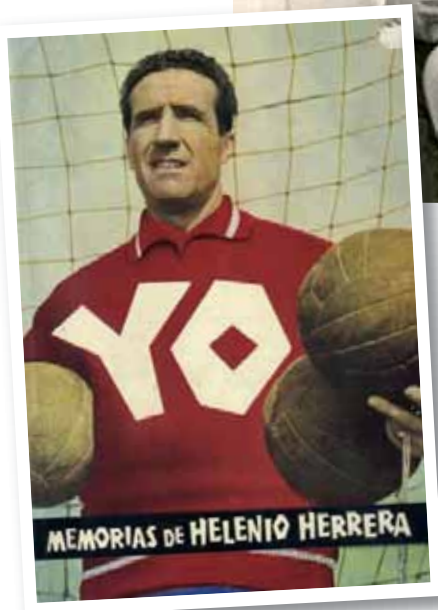
tier, que va veure com HH aconseguia que el club el tragués del càrrec de secretari tècnic perquè no volia tenir ningú per sobre. Però a banda, *El Mago* va ser qui va professionalitzar els entrenaments, qui va incloure les dietes als jugadors, qui es va documentar dels rivals en una època sense les tecnologies d'avui dia, i qui anava tot el dia amb la llibreta sota el braç per apuntar tot el que feia referència al seu equip. Tothom coneixia el seu posat seriós quan parlava de feina, però els jugadors, lluny de criticar-lo, van estar sempre al seu costat. De totes maneres no tot eren flors i violes dins la plantilla barcelonista, ja que Kubala, un mite per a l'afició barcelonista, va anar perdent protagonisme dins l'equip. I a conseqüència d'això es va obrir la primera crisi que acabaria amb el cessament d'Helenio Herrera. Les ferides obertes pel cas Kubala no es van cicatritzar durant la segona temporada d'HH al Barça, sinó tot al contrari: va començar la divisió entre els que estaven a favor del tècnic i els que defensaven Kubala. Tot i que aquell any el Barça es va proclamar campió de Lliga, les diferències eren ja irreconciliables. I tot va acabar esclatant quan el Barça va caure eliminat a les semifinals de la Copa d'Europa contra l'etern rival, el Reial Madrid. Tres dies més tard, Helenio Herrera era cessat com a tècnic del FC Barcelona.

Salvar situacions difícils

El Mago va marxar a entrenar l'Inter de Milà, un equip amb el qual aconseguiria grans títols, com la Copa d'Europa i la Intercontinental. A més, durant aquesta època va tenir temps d'escriure les seves me-

En la seva primera etapa a la banqueta, amb Ramallets a l'altre costat.

mòries (*Yo. Memorias de Helenio Herrera*), en què explicava totes les vivències com a jugador i també com a tècnic. Però la vida li va donar la possibilitat de tornar a Can Barça. Dinou anys després de marxar, la temporada 1979/80, Helenio Herrera tornava a seure a la banqueta del Barça. El president Josep Lluís Núñez pensa en ell com a relleu de Quimet Rifé. El Mago agafa les regnes, però avisant que "aquesta vegada sí que haurem de baixar de l'autocar", amb referència a la mítica

frase que va dir durant la seva primera etapa blaugrana on guanyaven sense baixar-ne. Acabada la temporada, HH torna a Venècia amb l'objectiu aconseguit: classificar el Barça per jugar a Europa l'any següent. Tot i deixar el Barça, Helenio Herrera continuava en nòmina com a assessor del president. I de nou, a meitat de temporada, Núñez el va cridar per substituir, casualitats de la vida, Kubala. Tot i guanyar la Copa contra l'Sporting, el segrest de Quini, que va afectar la moral de l'equip i que va fer que acabessin perdent la Lliga, va centrar aquells mesos en què el Mago es va fer càrrec de la banqueta blaugrana. Finalitzada aquella temporada, Helenio Herrera marxava del Barça i es retirava definitivament de les banquetes ■

Quin jugador del Barça va esdevenir una estrella de Hollywood, després de deixar el club?

LA PISTA:

Mai va jugar al Camp Nou ni a Les Corts.

Les respostes s'han de fer arribar, fent constar el nom i el número de soci, a:

Correu: REVISTA BARÇA. Av. d'Arístides Maillol, s/n, 08028 Barcelona

Correu electrònic: revista@fcbarcelona.cat

Coordinació:

Centre de Documentació i Estudis del FC Barcelona

EL NOU ENIGMA

Milers de ciutadans van sortir al carrer a dir l'últim adéu a Blume.

50 ANYS DE LA MORT DE JOAQUÍN BLUME

Aquest dimecres 29 d'abril es compliran 50 anys de la mort del gimnasta Joaquín Blume, que va morir en estavellar-se a la serralada de Conca l'avió en què viatjava. Blume, que s'havia incorporat només un any abans a la secció de gimnàstica del FC Barcelona, era el vigent campió d'Europa i el màxim favorit en els Jocs Olímpics de Roma del 1960. Tenia només 25 anys

■ TEXT: Xavier Catalán ■ FOTOS: *Mundo Deportivo* (Valls/Bert) / Xavier Catalán

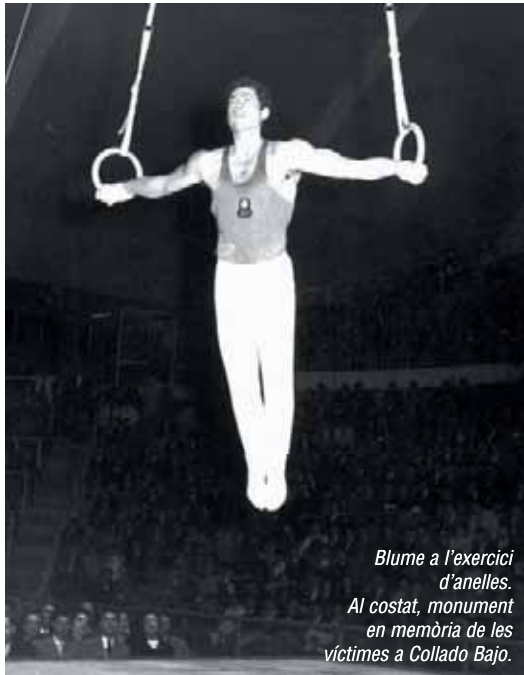
Està considerat com el millor gimnasta espanyol de tots els temps i pertanyia a la secció de gimnàstica del FC Barcelona des de la seva creació, el 1958. Amb només 19 anys va participar en els Jocs Olímpics d'Hèlsinki del 1952, i va ser l'únic espanyol a la prova de gimnàstica. Tres anys més tard, va guanyar cinc medalles d'or als Jocs Mediterranis de Barcelona. L'any 1957 es va proclamar campió d'Europa absolut a París en derrotar el favorit rus Iuri Titov. Amb motiu d'aquest guardó, el Barça li va fer un homenatge i Blume va ser l'encarregat de fer la sacada d'honor en el partit de Lliga al Camp Nou entre l'equip barcelonista i l'Athletic de Bilbao. El gimnasta era també el màxim favorit en els Jocs Olímpics de Roma del 1960. Però no els va poder disputar. Estava destinat a marcar una època, però un accident d'avió li va segar la vida per sempre més.

Un avió bimotor d'Iberia Douglas FEC-ABC havia sortit de Barcelona a les 15.15 hores d'aquell fatídic dimecres 29 d'abril del 1959. La seva destinació era Madrid, on Blume i la resta de gimnastes que hi viatjaven havien d'enllaçar amb un altre vol que els havia de dur a

Si l'avió hagués remuntat el vol tan sols 25 metres hauria evitat la col·lisió contra el cim de la muntanya

Santa Cruz de Tenerife i Las Palmas per fer diverses exhibicions gimnàstiques. Malauradament, mai va arribar al seu destí. A dos quarts de sis de la tarda, aproximadament, l'aparell es

va estavellar a la serralada de Valdemeca (Conca), en el paratge conegut com El Telégrafo, al terme municipal de Huerta del Marquesado. En aquest punt, conegut popularment també com Collado Bajo, de 1.839 metres d'alçada, va ser on Blume i la resta dels 24 viatgers i 3 tripulants que viatjaven a l'avió van perdre la vida. Es dona la trista circumstància que a Blume l'acompanyava María José Bonet, la seva esposa i també gimnasta, que estava esperant el seu segon fill. Les males condicions meteorològiques, amb una forta nevada, una densa boira i una gran tempesta elèctrica van ser la causa de l'accident. La crònica sobre l'accident del diari *La Vanguardia* afirmava que el sistema d'orientació de l'avió va quedar danyat. Aquest fet va causar que l'aparell perdés alçada i es desviés de la seva ruta. Si hagués remuntat el vol tan sols 25 metres hauria evitat

Blume a l'exercici d'anelles. Al costat, monument en memòria de les víctimes a Collado Bajo.

La commoció a Barcelona per la mort de Blume va ser indescriptible. Milers de ciutadans van voler dir el seu últim adéu als malaguanyats gimnastes

la col·lisió contra el cim de la muntanya. Testimonis del succés encara recorden els fets i expliquen que el soroll que van sentir en els instants previs de l'accident va ser esgarriós i que el mal temps i la boira impediéu veure l'aparell. Tot i la dificultat que suposava arribar al punt de l'accident, veïns de les localitats de Valdemeca i Huerta del Marquesado van ser els primers d'arribar al lloc dels fets. Aquella mateixa matinada van traslladar els cossos a la localitat de La Huerta. És digne d'elogi el valor i l'esforç d'aquestes persones anònimes que es van bolcar des del primer moment a ajudar les víctimes i que van suportar la neu i les baixes temperatures durant tota la nit.

Una mort molt sentida

La commoció a Barcelona per la mort de Blume va ser indescriptible. Més de cinc mil persones van esperar a l'entrada de l'església de Santa Anna, on es va instal·lar la capella ardent amb les restes mortals de Blume i de la seva esposa, juntament amb les de quatre gimnastes més. Els taüts van ser portats a les espatlles per membres de les seccions esportives del FC Barcelona i de la Federació Catalana de Gimnàstica. Per l'església van passar nombroses personalitats del món de l'esport durant tota la nit i milers de ciutadans van voler dir el seu últim adéu als malaguanyats gimnastes. De fet, va ser tan gran l'aglomeració

de persones al voltant de l'església de Santa Anna que es va haver de tallar el trànsit a la plaça Catalunya i els carrers propers, tal com informava a la seva crònica el diari *Mundo Deportivo*.

L'enterrament, que va tenir lloc el 2 de maig, va ser multitudinari. Va ser presidit per les màximes autoritats militars i polítiques del país, a més de nombrosos representants d'entitats esportives encapçalades per Francesc Miró-Sans, president del FC Barcelona, i la resta de directius blaugrana que portaven una bandera del club. L'endemà, *La Vanguardia*, en el seu editorial, publicava: que *"seria inútil e inexpresivo citar el número aproximado de personas que acompañaron en su postrer viaje a los infortunados deportistas barceloneses. Podríamos decir que fueron cincuenta mil o cien mil, pero en este caso nada representarían las cifras, porque la realidad es que toda Barcelona, toda Barcelona, sin excepción, estuvo presente, físicamente o en espíritu, en el homenaje fúnebre tributado a sus malogrados hijos"*.

Els que van tenir el plaer de veure alguna actuació de Blume sempre recorden el crist a l'exercici d'anelles, una de les seves figures més destacades, i que l'executava a la perfecció. Però també diuen els que el van conèixer que *Achim* Blume no només era un esportista de cap a peus, sinó també un home encantador, modest, cordial, i que sempre tenia un somriure per a tothom ■

La Marxa Blume

Coincidint amb l'últim dissabte del mes d'abril, se celebra a Huerta del Marquesado (Conca) una marxa popular en memòria de Joaquín Blume. Organitzada per l'ajuntament d'aquesta població, aquest 25 d'abril tindrà lloc la quarta edició d'aquesta marxa. L'itinerari s'inicia en aquesta localitat i acaba amb una ofrena floral al monument que es va erigir en memòria de les víctimes de l'accident d'avió a Collado Bajo, a 1.839 metres d'alçada. En total, 16 quilòmetres, vuit d'anada i vuit de tornada, per un recorregut espectacular en plena muntanya i molt recomanat per als amants del senderisme i la natura. A les edicions anteriors la marxa va aplegar gairebé 400 participants, no només veïns de La Huerta, sinó també de diverses poblacions properes de Conca, a més de València i Madrid. Per inscriure's a la marxa d'enguany cal trucar al telèfon de l'ajuntament de Huerta del Marquesado: 969 354 001.

Laudrup, de 44 anys, entrevistat a Marbella, on realitzava una estada de preparació amb l'Spartak de Moscou, al mes de febrer passat.

L'ELEGÀNCIA DEL DREAM TEAM

Del 1990 al 1994, el Barça va revolucionar l'univers futbolístic amb un joc atrevit, espectacular i efectiu. En quatre anys, el conjunt que dirigia Johan Cruyff va guanyar quatre Lligues consecutives i la primera Copa d'Europa de la història. *L'Equip de Somni* patentaria un estil que es convertiria en identitari del club. Ja no servia vèncer a qualsevol preu. Des de llavors, s'ha de guanyar jugant bé. Michael Laudrup, un guanyador amb un talent únic, encarnava com ningú la nova cara del Barça

■ TEXT: Jordi Clos | FOTOS: Bevenrain / Sport

Els camins de Michael Laudrup i del FC Barcelona semblaven predestinats a unir-se. A mitjan la dècada dels 80, quan tot just era un promesa de 17 anys, l'entitat blaugrana va temptejar la seva incorporació per primer cop. No era un interès casual ni fugaç. Després d'una aventura de sis temporades al *calcio*, Michelino va escollir el Barça. Era l'estiu del 1989. L'atacant necessitava un altre tipus de futbol per exhibir les seves virtuts i, alhora, el club pretenia fitxatges amb un alt nivell tècnic que encaixessin amb la filosofia que estava intentant implantar Johan Cruyff. L'entrenador va ser fonamental en la decisió. "Era un cert risc. El Barça era conegut al món com un equip en el qual els entrenadors i els jugadors entraven i sortien. Però jo estava convençut que amb Cruyff això podia canviar perquè transmetria el tipus de futbolista que havia estat. Per sort, va ser així", confessa Laudrup, que tenia l'Holandès Volador i Beckenbauer com a ídols de la infància. El començament no va ser fàcil. "El primer any ho vaig fer bé els quatre o cinc mesos inicials, però l'equip no va acabar de funcionar i es van perdre molts partits fora de casa". La Copa del Rei conquerida a València contra el Madrid (2-0) al final del curs seria el seu primer títol de blaugrana i obriria un període esplendorós del Barça: l'etapa del Dream Team. "Al segon vam arrasar des del principi, jugant molt bé, malgrat que vam estar sense Koeman i Støitxkov durant molt temps". En absència dels altres dos estrangers —un lesionat i l'altre sancionat—, Michael Laudrup s'erigiria en un dels puntals. La Lliga quedaria vista per a sentència a quatre jornades per al final del campionat, i així es trencaria l'hegemonia de la Quinta del Buitre.

'Enjoy Laudrup'

L'objectiu del curs següent era clar: la Copa d'Europa. I aquesta arribaria a Wembley, aquell 20 de maig en què Johan Cruyff va demanar als seus homes que sortissin i gaudissin al camp. "Suposo que volia dir que havíem arribat a la final i potser no ho tornaríem a fer. L'havíem de gaudir, no estar tensos". El gol de Koeman a la pròrroga i la segona Lliga, al cap

de pocs dies, farien inoblidable el 1992. També ho serien els detalls que s'inventava Michael Laudrup. Amb croquetes —regats que consistien a passar-se la pilota de la cama dreta a l'esquerra i de l'esquerra a la dreta a gran velocitat— i assistències letals sense mirar va aconseguir que l'afició culer el reconegués amb una pancarta al Gol Nord del Camp Nou en què s'hi podia llegir *Enjoy Laudrup*.

En l'exercici 92/93 arribaria la segona Lliga de Tenerife, però també els primers símptomes evidents de distanciament entre Cruyff i Laudrup. L'holandès era especialment estricte amb els qui considerava *vaques sagrades*, els pesos pesants del vestidor, una pràctica no compartida pel danès: "Encara avui no estic d'acord amb la manera com va tractar alguns futbolistes, però ho va fer com l'havien tractat a ell, que sempre havia estat el millor. Quan juga-

Cruyff va ser una persona clau en l'etapa blaugrana de Laudrup, tant en l'arribada com en la sortida

va bé era normal i quan no, la culpa de la derrota era només seva. No estic d'acord en això, sempre juguen onze i no s'ha de culpar un o dos. Per altra banda, és un elogi perquè vol dir que m'apreciava molt. Això sí, a vegades era una mica massa dur". Tots dos havien estat els protagonistes d'un èxit inaudit en la història del Barça: la consecució de tres Lligues consecutives. Per Laudrup, darrere dels títols s'hi amagava un magnífic grup humà: "Destaco l'ambient que hi havia. Òbviament els que no jugaven ho volien fer, però hi havia un respecte i una unió impressionants. És una cosa difícil d'assolir. D'aquesta manera era més fàcil superar els moments complicats". La temporada per excel·lència del Dream Team seria la 1993/94. Romário reforçaria un Barça ja de per si molt potent, capaç de meravellar amb actuacions com la de la remunta-

da al Dinamo de Kíev (4-1) o el 5-0 al Madrid. L'únic *handicap* que tenia la contractació del brasiler era que la normativa només permetia l'alineació de tres estrangers. Per tant, mai podrien coincidir al terreny de joc Koeman, Støitxkov, Romário i Laudrup. Aquest últim recorda: “Érem quatre futbolistes molt bons, per mi, dels millors d'aquella època. Va ser una llàstima perquè dos anys després podien jugar deu estrangers en un equip”. Brillaria especialment al primer tram del curs. La seva visió de joc ràpidament congeniaria amb l'instint assassí del Baixinho. Un passava la pilota de cullera i l'altre definia de vaselina, com van signar a l'antic Sadar.

Del deliri a la decepció

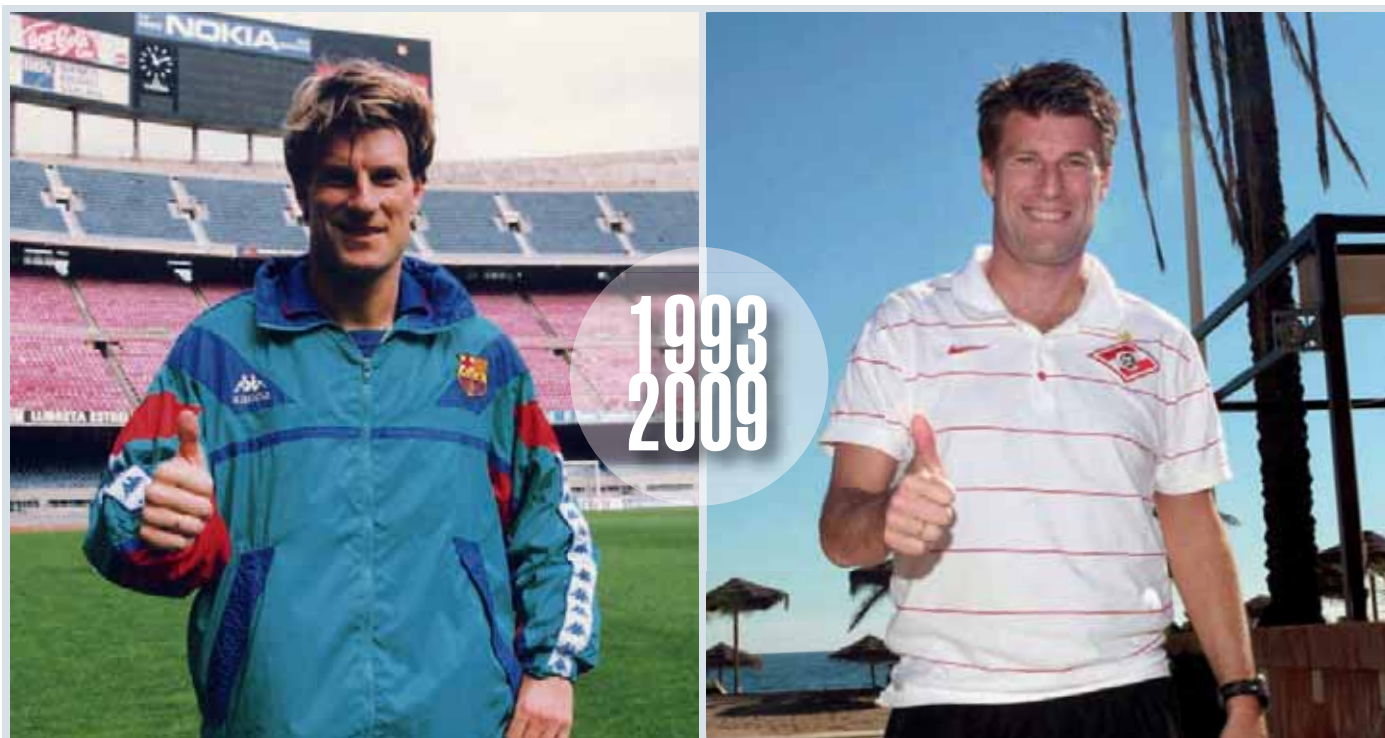
“Fins al gener vaig ser el més utilitzat. A partir de llavors, sobretot a la Champions, menys. D'aquell any em quedo amb la Lliga. Encara avui recordo l'últim partit contra el Sevilla: al minut 89, el Camp Nou va quedar en silenci total i tot seguit va esclatar quan Djukic va fallar el penal”. Era el quart títol el que esmenta Laudrup, segurament el més increïble de tots.

“Michael, avui he entès com t'estimaven”, li va etzibar Jorge Valdano després de la monumental xiulada que va rebre en la primera visita de blanc al Camp Nou

Pocs s'esperaven que el Dream Team es diluís a continuació, amb la final d'Atenes com a detonant. Després de la derrota per 4-0 davant el Milan, peces clau com Zubizarreta o el mateix Laudrup abandonarien la disciplina blaugrana. Les modificacions a la plantilla es van interpretar com un final de cicle. “Per mi, un club s'equivoca quan canvia deu jugadors. Alguna cosa ha anat malament. Si es fan bé mai s'acaba un cicle. Jo crec que variant una mica s'hauria pogut mantenir”. És el que opina Laudrup, que pocs dies després de l'inafaust duel de Grècia –en què va ser l'estranger descartat– va anunciar que no suportava més treballar amb Cruyff i que se n'anava a l'etern rival. Un acte que el barcelonisme va entendre com una traïció. Segons ell, “l'etapa s'estava esgotant”. “Vaig veure que molts jugadors anaven al Mundial i vaig creure que

el Barça l'any següent no guanyaria i jo volia ser en un equip que guanyés. Va sorgir la possibilitat del Madrid i, tot i que sabia que per a l'afició era un pal, hi vaig anar. No ho vaig fer per ningú, només per mi”.

Tota l'estimació es va convertir en xiulets la primera de les dues vegades que va trepitjar el Camp Nou de blanc, al maig del 1995. “Va ser una nit molt dura perquè després de cinc anys sentia molt d'afecte per la gent. De tornada, a l'avió, estava abatut i Valdano em va dir: “Michael, avui he entès com t'estimaven aquí”, confessa. La reconciliació es produiria el 1999. Amb motiu de l'homenatge a Johan Cruyff, Laudrup i la majoria de membres del Dream Team van rebre una sentida ovació d'un estadi absolutament ple. Aquella seria l'última representació de l'artista en el teatre que va il·luminar durant un lustre gloriós ■

De crac a entrenador

Michael Laudrup va penjar les botes el 1998 a l'Ajax. Ràpidament s'incorporaria a l'*staff* tècnic de la selecció de Dinamarca. “Em va agradar aquella feina i vaig seguir”, explica. La seva estrena com a primer entrenador va ser al Brøndby, el 2002. Tres eren els seus referents: Johan Cruyff, Giovanni Trapattoni i Josef Piontek (seleccionador danès del 1979 al 1990). L'èxit més gran de Laudrup al seu país va ser la consecució de la Lliga i la Copa a la temporada 2005. El 2007 tornaria al futbol espanyol per dirigir el Getafe. L'aventura, plena de bon futbol i resultats –va ser finalista de la Copa del Rei–, només duraria un any. Des de l'estiu del 2008, Michael Laudrup dirigeix l'Spartak de Moscou, el conjunt més llorejat de Rússia.

Vols imatges de la història del Barça al teu mòbil?

Envia
FCB HISTOR
al
5933

Cost SMS: 1,39 €. Necessaris 2 missatges i connexió WAP / GPRS a càrrec de l'usuari. Consulta compatibilitat www.fcbarcelona.cat

Vols rebre al mòbil aquesta imatge de Sant Jordi del Barça?

Envia
FCB JORDI
al **5933**

Alta gratuïta. Preu / alerta rebuda: 0,30 € + IVA

Si vols estar informat de què fan els jugadors del Barça a la Copa del Rei.

Envia **ALTA COPA**
al **5966**

Alta gratuïta. Preu / alerta rebuda: 0,30 € + IVA

SACOOR
brothers

www.sacoor.com

Visita la tienda Sacoor Brothers en el Centre Comercial Sant Cugat.
Presentando tu carnet de socio del FC Barcelona conseguirás:

10% dto. en el primer artículo
20% dto. en el segundo artículo*

UNA CARTA BEN ESPECIAL

Hi ha tresors de tota mena i que ho són per motius ben diversos, però darrere de cada tresor barcelonista hi ha també, en singular o en plural, persones concretes, de carn i ossos. En el tresor d'aquest número de la REVISTA BARÇA la història humana d'un barcelonista, en plena Guerra Civil, és essencial

■ TEXT: Carles Santacana

Fins i tot en les circumstàncies més difícils, els barcelonistes de cor s'han mantingut fidels als seus colors. En les darreres setmanes el club ha vist engruixir el fons del Centre de Documentació amb un document únic que posa en relleu aquest fet. Es tracta de la carta que el club va trametre al novembre del 1937 a l'afecionat Jaume Civit. Era en plena Guerra Civil, quan el club vivia una situació molt difícil, amb poquíssims recursos, pràcticament sense activitat i amb pocs socis que poguessin seguir pagant les seves quotes. Tot i això, el secretari de l'entitat Rossend Calvet va signar personalment la carta de resposta a la demanda de l'afecionat i jove soldat, que estava amb els seus companys de lleva enrolat en la 145 Brigada Mixta de la 44 Divisió de l'exèrcit republicà, que era a Alcanys

(Terol). Tot i el dramatisme de la guerra, Civit volia saber què havia fet el Barça en els partits de la gira que el club va fer per Mèxic i els Estats Units l'estiu del 1937, i no se li

Des del front republicà, el 1937 Jaume Civit va escriure al club per saber els resultats de l'equip a la gira pels EUA

va ocórrer una altra cosa que escriure directament al club. De la mateixa manera que escrivia a la seva dona per saber noves de la família, ho va fer al Barça per saber-ne aquells resultats. No sabem quina cara devien fer a les oficines, però el cert és que

van contestar-li amb el detall dels resultats dels catorze partits que el Barça va jugar en aquella gira americana, on va assolir onze victòries. Segons ens explica Civit, que manté una envejable salut als seus 96 anys, aquella carta el va ajudar a mantenir la moral, i va sorprendre en gran manera els seus companys, que no s'acabaven de creure que el Barça informés personalment aquell jove seguidor. Ara, setanta-dos anys després, Jaume Civit, que havia jugat en el segon equip del Barça als anys trenta, i que es va fer soci del club el 1950, ha cedit aquest document al club. I d'aquesta manera, es testimonia de manera feaent que fins i tot en les circumstàncies més difícils els barcelonistes han intentat seguir tenint notícies del seu club. I també que el club va intentar correspondre a l'interès del jove soldat ■

BRUT BARROCO

El joc de la

Seducció

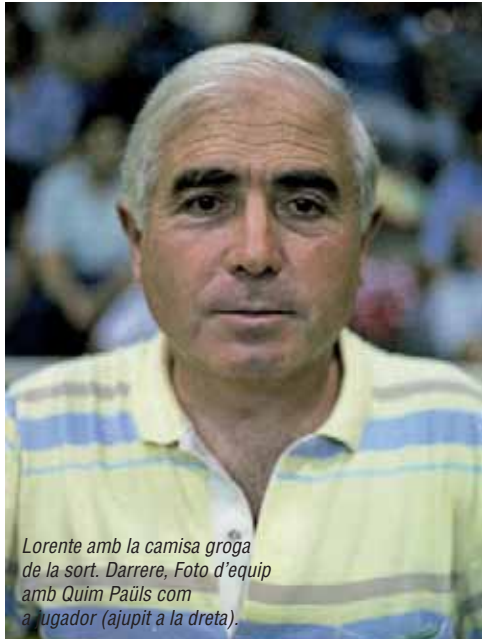
RESERVA

Freixandà

BRUT BARROCO

MERAVELLOSAMENT COMPLEX

PASSIÓ PER L'HOQUEI

Lorente amb la camisa groga de la sort. Darrere, Foto d'equip amb Quim Paüls com a jugador (ajupit a la dreta).

Dins de l'enorme dimensió del Barça, hi ha persones que deixen petjada. És el cas, per exemple, de Josep Lorente, que va morir l'1 de febrer passat. L'actual entrenador de l'equip d'hoquei, Quim Paüls, que en la seva etapa de jugador va estar sota les ordres de Lorente, ens explica la part humana del tècnic més llorejat de l'hoquei patins blaugrana

■ TEXT: Joaquim Paüls i Bosch | FOTOS: Arxiu FCB - Seguí

Al'hora de redactar aquestes línies, he pensat

que la millor manera de retre-li aquest petit homenatge a Josep Lorente és explicar les vivències que vam viure plegats. I la primera que em ve al cap està relacionada amb un dia que jo havia fet un partit horrorós. A l'endemà, jo ja me la veia venir. En Lorente em crida i em diu: "Digues al teu germà bessó que no vingui més, que jo et prefereixo a tu!". Vam començar a riure. Jo sabia que darrere d'aquell acudit hi havia un avís, de complexitat, si vols, però també de responsabilitat. Donava enorme importància al nostre estat d'ànim i quan entràvem al vestidor i el vàiem amb la seva camisa groga (el seu hàbit de la sort), tots sabíem que estàvem davant d'un moment decisiu. Recordo un dia en què havíem perdut el partit d'anada per un gol. A la tornada, al Palau, va entrar al vestidor, va descriure les característiques del rival i, explicant la importància del moment, va fer un silenci i ens va dir amb aquella energia que el caracteritzava: "Necessito un voluntari que faci un gol en el primer minut!". El vestidor va quedar mut, però de cop un jugador va cridar "jo!" i aquell jugador a la primera bola que va tocar, va marxar del defensor, va encarrar el porter

Era un home que aplicava el seu sentit de l'humor amb intel·ligència per motivar els seus jugadors. Competidor nat, tenia present que el conjunt era la clau de l'èxit

i va fer gol. Un mai sap si aquest tipus de complexitats funcionen, però el cert és que aquell dia l'equip va aixecar la Copa d'Europa.

Al llarg dels anys, m'he vist en la responsabilitat d'entrenar l'equip. És un altra època, un altre moment, però tinc un record inesborrable de les petites bromes que em feia. Quan em va veure per primera vegada com a entrenador del Barça, jo anava amb el meu vestit i la meva corbata; es va acostar i em va agafar la corbata amb la mà i va fer com si es moqués i em va dir "sort, *pequeño saltamontes*". Tots dos sabíem el que significaven aquelles paraules: tantes vegades m'ho havia dit com a jugador!

El seu palmarès era vastíssim, però també em servia per fer broma. Quan ens trobàvem amb persones de confiança, jo li comentava: "Tu, Llau-

rens (així li deia en petit comitè), tens més títols que jo, però no has guanyat mai la Intercontinental ni la CERS". I ell, que era competidor per naturalesa, em recordava el seu palmarès, amb 10 Copes d'Europa, entre molts altres títols. Amb una rialla conjunta s'acabava el *debat*.

Fa gairebé un any, vaig aconseguir la Lliga Europea, al Palau. Quan estàvem celebrant la consecució del títol, al mig de la pista, va aparèixer al meu davant i em va dir molt emocionat: "T'ho mereixes, me n'alegro molt per tu". Va ser un moment especial, com molts altres que hem pogut celebrar junts i dels que als guardo records inoblidables. Allà on siguis, la meua estima i reconeixement per tot el que em vas ensenyar i tot el que vam compartir ■

Fes el millor fitxatge.

Tasta les autèntiques xips blaugrana.
Cruixents i plenes de sabor.
Són un clam!

FCB

FRIT RAVICH S.L.
Polígon Industrial Massanet
17412 Massanet de la Selva (Girona)
Tel. 972 85 80 08

Abans i després del partit: 'El Marcador'

'El Marcador' analitza tots els partits del primer equip. Des d'una hora abans del començament i fins una hora després, Barça TV us acosta totes les dades i tots els protagonistes que envolten el matx. Si el Barça juga, connecta't a Barça TV

Els partits del Barça, des de dins

Xavi Rocamora presenta aquest espai amb la col·laboració de Toño de la Cruz i Òscar Garcia, que s'encarreguen d'analitzar tots els detalls del partit i del rival. Les estadístiques, les últimes impressions del cos tècnic, però també les alineacions i la crònica d'ambient que ens acosta Marc Guillén, així com les reaccions des de la Llotja del Camp Nou que ens fa arribar Míriam Nadal.

XAVI
ROCAMORA

Et portem al camp. Si el Barça juga, a Barça TV fem EL MARCADOR. Abans i després del partit.

ÒSCAR
GARCIA

TOÑO
DE LA CRUZ

I quan acaba el partit Barça TV us proposa la millor manera de païr els enfrontaments del primer equip. Veurem els gols, destacarem els millors moments del matx i escoltarem l'opinió del tècnic i dels jugadors blaugrana. Aproximadament una hora de continguts enfocada per i per als culers.

I de dilluns a divendres... cada migdia i cada nit

Barça TV també és referència informativa entre setmana. A les hores en punt, 'El Barça a l'hora' actualitza les notícies del Barça. Informacions que s'amplien en les dues edicions del 'Barça Notícies', a les 14.00 h i a les 21.30 h.

LAURA
APARICIO

EDUARD
PUJOL

ENHORABONA, CULERI!
BARÇA TV JA HA ARRIBAT A CASA TEVA!

Gaudeix de Barça TV en obert les 24 h

Sintonitza Barça TV a través de la TDT. Gaudiràs d'una programació 100% Barça, totalment de franc les 24 h del dia a Catalunya.

Sintonitza-ho a:
Barcelona (33 UHF)
Girona (36 UHF)
Tarragona (51 UHF)
Lleida (53 UHF)

Barça TV

El Barça viu a Barça TV

TOTA L'ACTUALITAT BLAUGRANA: INFORMACIÓ a les hores en punt. "BARÇA NOTÍCIES" a les 14 h i 21:30 h. "EL MARCADOR" amb l'actualitat del cap de setmana.

EL BARÇA A TOT ARREU

Ara podràs fer arribar el teu barcelonisme allà on vulguis amb les exclusives motocicletes del Barça i tots els seus complements. Aquí teniu una mostra dels nous productes de marxandatge del FC Barcelona que podeu adquirir a les FCBotigues (excepte les motocicletes; per a més informació truca al 902 05 06 79).

MOTOR BARÇA

CLASSIC BARÇA 125CC

1.499 €

GT BARÇA 50CC

1.399 €

Els preus de les motocicletes són PVP, IVA inclòs. No inclouen, però, la matriculació ni l'assegurança.

CASCOS DE MOTO

*OFERTA
FCBOTIGA
casc
49,95 €

89,95 €

GUANTS DE MOTO

*OFERTA
FCBOTIGA
guants
19,95 €

34,95 €

BUFF

11,70 €

NAVIGADOR GPS, TV i TDT

315 €

* Oferta exclusiva de l'FCBotiga Megastore del Camp Nou fins a fi d'existències.

XARXA DE BOTIGUES OFICIALS

BARCELONA:

. Megastore al Camp Nou
. Sagrada Família c/ Provença, 439

. Centre Comercial Maremàgnum
. Rda. Universitat, Pl. Catalunya
. Jaume I, 18

. Aeroport Barcelona
. Sants Estació

ALTRES BOTIGUES:

. Lloret de Mar (Passeig Marítim)
. Àrea de Servei de la Jonquera

. Las Palmas de Gran Canaria
(Centre Comercial Las Arenas)

FCBOTIGA ONLINE www.shop.fcbarcelona.com. També pots realitzar les compres d'una manera fàcil sense moure't de casa a través del lloc web de la botiga.

Ser soci té molts avantatges

LA Lliga DE SOCIS EL GRAN REPTE, VERSIÓ 6.0

Per sisè any consecutiu el club posa en marxa una nova edició de la Lliga El Gran Repte, el torneig de futbol exclusiu per a socis i sòcies del FC Barcelona. Des del 20 d'abril i fins al 17 de maig tots aquells socis que vulguin participar es poden inscriure a la Lliga, que començarà el 8 de juny a la Ciutat Esportiva Joan Gamper de Sant Joan Despí.

Set categories

De nou, la Lliga El Gran Repte compta amb set categories: aleví, infantil, cadet, juvenil, femení, sènior i veterans. Els partits de la categoria sènior i veterans es jugaran en la modalitat de futbol 11, mentre que a la resta de grups els partits seran en camp de futbol 7. La competició es jugarà de dilluns a divendres al vespre i els partits tindran dues parts de 25 minuts cadascuna. Els socis i sòcies del FC Barcelona es poden inscriure per equips o bé de forma individual. En el cas que s'inscriu sol, l'organització crearà els equips de manera aleatòria amb la resta de participants que s'hi hagin inscrit individualment.

Fomentar el caràcter social

La Lliga El Gran Repte, com cada any, busca fomentar la vessant més social del club, entre els socis i sòcies del Barça. I és que el torneig s'està convertint ja en una activitat fixa a l'agenda estiuenca de molts socis que no dubten a repetir l'experiència de jugar a les instal·lacions del FC Barcelona i alhora compartir vivències amb altres socis del club. Per això, el nombre de participants ha crescut any rere any i ha passat de tenir 400 participants, el primer any, a més d'un miler de l'edició passada.

El bon ambient de la competició i el joc net dels partits són dos dels aspectes fonamentals de la Lliga El Gran Repte. Per això, a més de les finals entre els millors equips del torneig també té lloc la final del *fair play* entre els equips que més joc net han desplegat durant la Lliga.

Els més petits, també

Com ja es va fer l'any passat, enguany també s'organitza un torneig de dos dies dirigit als socis més petits de casa. Es tracta de la Lliga de socis júnior que inclou les categories aleví, infantil, cadet i

INSCRIPCIONS

La competició, que començarà a disputar-se el 8 de juny i durarà fins al 10 de juliol, es jugarà als camps de la Ciutat Esportiva a, on actualment s'entrena el primer equip del Barça. Les inscripcions es poden començar a fer a partir del 20 d'abril a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista, en horari de dilluns a dissabte de 9 a 21 hores. Hi ha temps fins al 17 de maig, quan es tanqui el període d'inscripcions. El preu és de 42 euros per participant, i a l'hora de fer la inscripció s'haurà d'entregar el full d'inscripció que es pot descarregar a la secció Socis del lloc web del club, www.fcbarcelona.cat.

juvenil. Participar-hi és molt fàcil, entre altres coses perquè el preu d'inscripció és de només 5 euros.

XICS CATALUNYA, PROJECTE SOLIDARI 2009

Aquest any, per segona vegada, els socis del FC Barcelona han pogut decidir quin és el projecte de la Fundació al qual aniran destinats els recursos generats amb el 0,7% de la quota anual del carnet de soci 2009. Els socis s'han decantat majoritàriament pel projecte XICS Catalunya situat a Santa Coloma de Gramenet.

Elecció es va fer entre els nous projectes que aquest any formen part de la Xarxa Internacional de Centres Solidaris (XICS) de la Fundació del FC Barcelona. Aquests projectes són el de Catalunya, el de Mèxic i el del Marroc. Al final de tot el procés, el XICS de Santa Coloma ha sortit com a projecte més votat amb el 44% dels vots. Per darrere hi ha el de Mèxic, amb un 30%, i el del Marroc, amb un 26%. Per escollir el centre XICS beneficiari d'aquests ajuts, els socis i sòcies han pogut elegir un dels projectes presentats durant els mesos de gener i febrer a través del lloc web del club, www.fcbarcelona.cat.

Noves accions

Amb aquests diners, la Fundació posarà en marxa tot un seguit d'accions per als nens i nenes de Santa Coloma de Gramenet. Els beneficiaris seran 75 joves de 6 a 20 anys, entre els quals hi ha nens i nenes amb alts nivells d'absentisme escolar, amb dificultats d'aprenentatge i/o procedents de famílies novingudes amb dificultats d'adaptació.

AGENDA CULTURAL

» **Imax Port Vell:** Descompte per a socis del Barça durant el mes d'abril en totes les sessions, i dies festius fins a les 15 h (excepte el 10, 11, 12 i 13 d'abril). Preu per a soci en dies laborables, 5,50 € (4 entrades amb descompte) i 6,50 € els dies festius (4 entrades amb descompte).

» **Saló del còmic:** Del 29 de maig a l'1 de juny. Preu reduït per als socis.

» **Palau de la Música:** *Bolero* de Ravel. Dissabte 2 de maig a les 21 h. 20% de descompte per a socis en la compra de fins a 4 entrades.

» **Poliorama:** *Hansel i Gretel*. Del 19 d'abril al 31 de maig, tots els diumenges a les 12.30 h. Descompte d'un 20% per a socis.

» **Jove Teatre Regina:** *El vestit nou de l'emperador*. Del 8 al 24 de maig. 7,50 € cada entrada (opció de comprar fins a dues localitats per carnet).

SERVEIS

902 1899 00
www.fcbarcelona.cat

SEU SOCIAL

Tel: 902 1899 00 · Fax: 93 411 22 19
Avinguda d'Aristides Maillol, s/n
08028 Barcelona

OFICINA D'ATENCIÓ AL BARCELONISTA (OAB - Camp Nou)

oab@fcbarcelona.cat

HORARIS

» De dilluns a dissabte, de 9 a 21 h.
Diumenges de Lliga, des de dues hores abans del partit.

TAQUILLES

HORARIS

Atenció al públic: a partir del 18 d'agost.
» De dilluns a dijous de 9.00 a 13.30 i de 15.30 a 18.00 h.
Divendres de 9.00 a 14.30 h.
Dissabtes (només quan hi ha partit) de 9.00 a 13.30 h.
» Taquilles Boulevard (accessos 7/9)
De dilluns a dissabte de 10 a 18.15 h.
Diumenges de 10 a 14.15 h.
» Taquilles del camp (a la zona dels gols)
Des de les 11 h fins que comença el partit.

MUSEU FC BARCELONA (gratuït per als socis)

museu@fcbarcelona.cat

» De dilluns a dissabte de 10 a 18.30 h - Tour Camp Nou fins a les 17.30 h.
Diumenges i festius de 10 a 14.30 h - Tour Camp Nou fins a les 13.30 h.
L'1/1, 6/1 i 25/12, romandrà tancat. Aparcament gratuït.

PREUS

» **Socis del FC Barcelona:** l'entrada al Museu i al Tour de l'estadi és gratuïta.
Públic: Museu 8,50 euros i Museu + Tour estadi 17 euros.
Infantil (fins a 13 anys): Museu 6,80 euros i Museu + Tour estadi 14 euros.
Penyes, jubilats i estudiants: Museu 6,80 euros i Museu + Tour estadi 14 euros.

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ I ESTUDIS FCB

centre.documentacio@fcbarcelona.cat

L'accés és lliure. El públic, però, l'ha de concertar al telèfon: 93 496 36 12.

HORARIS

» Atenció al públic: De dilluns a dijous de 10 a 14 i de 16 a 18.30 h.
Divendres de 10 a 15 h.
Partits de Champions al Camp Nou: de 10 a 13 h.
Tancat: Dijous Sant i 31 de desembre tot el dia; 5 de gener, 23 de juny i 24 de desembre tancat a la tarda.

FCBOTIGA (5% descompte socis, 10% Botiga Online)

fcbotiga@fcbmerchandising.com

Tel: 93 409 02 71

HORARIS

A partir del 15 de setembre.
» De dilluns a dissabte de 10.00 a 19.30 h.
Diumenges i festius de 10.30 a 14.30 h. Dies de partit fins a l'inici d'aquest.

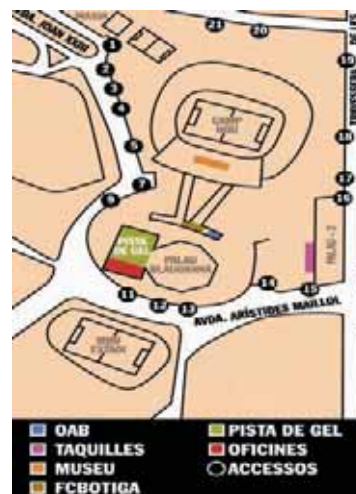
PISTADE GEL (25% descompte socis)

pistadegel@fcbarcelona.cat

HORARIS

» De dilluns a dijous de 10 a 14 h i de 16 a 18 h.
Divendres de 10 a 14 h i de 16 a 20 h.
Dissabtes, diumenges i festius de 10.30 a 14 h i de 17 a 20.30 h.
Durant el mes d'agost tancat.
PREUS (l'entrada inclou el lloguer dels patins):
» **Socis FC Barcelona** 7,50 euros; **Públic** 10,50 euros.

NOTA: Per patinar és obligatori l'ús de guants. Se'n poden llogar a les instal·lacions de la Pista de Gel.

ELS DESCOMPTES PER ALS SOCIS

Els socis tenen avantatges en la compra o utilització dels serveis de patrocinadors i empreses col·laboradores. Treu partit al teu carnet!

	<p>8% de descompte sobre la millor tarifa disponible en els hotels NH d'Espanya i Portugal (oferta vàlida fins al 30/06/2009).</p>	<p>Telèfon de reserves: 902 115 116 www.fcbarcelona.cat (secció socis) > Promocions destacades</p>
	<p>Grans descomptes sobre les tarifes generals en el lloguer de vehicles.</p>	<p>Codi client per als socis del FC Barcelona: 4402115 Més informació al 902 100 101</p>
	<p>Descomptes sobre els preus de tarifa en impressió digital, servei de copisteria i enquadernació i acabats.</p>	<p>www.artyplan.com</p>

ACORDS

	<p>Descomptes entre 20-40% en tractaments làser, medicina estètica, cirurgia plàstica, nutrició i dietètica, odontologia estètica i blanquejaments i implantologia capil·lar</p>	<p>Més informació al 93 675 14 80 www.clinicsantcugat.com</p>
	<p>Emporta't una màquina de cafè d'última generació (valorada en 200 €), per la compra del primer lot monodosi de cafè i te, per només 59 €.</p>	<p>Truca al 902 222 216 o visita www.saborbianchi.com/fcb</p>
	<p>En les visites guiades 2x1 en el preu de les entrades.</p>	<p>Amb el carnet de soci</p>
	<p>El quiosc digital de les revistes en català (APPEC) Gaudeix d'un 75% de descompte en totes les revistes del QUIOSC-CAT Promoció vàlida fins al 30 de juny del 2009.</p>	<p>www.fcbarcelona.cat secció socis i dins d'ofertes especials</p>

ACTUALITZA EL TEU CORREU ELECTRÒNIC

Encara no reps el butlletí electrònic i els infosocis al teu e-mail?

Dona'ns la teva adreça e-mail i ho rebràs automàticament:
www.fcbarcelona.cat -> secció socis -> Registra't al butlletí
 902 1099 00

Servei **EXCLUSIU I GRATUÏT** directe al soci

Tots els avantatges i les notícies d'interès pels socis

L'actualitat més fresca del club

També inclou vídeos, sorteigs, i moltes sorpreses

Més informació:
www.fcbarcelona.cat (Zona socis)

Programa Hospitality

Visqui els partits al Camp Nou envoltat de l'atmosfera més exclusiva

Llotges

Espais exclusius amb seients a una terrassa privada exterior i zona interior equipada per gaudir dels partits amb un elevat nivell de privacitat.

Seients Vip

Localitats ubicades en emplaçaments estratègics per gaudir del partit amb una visió excepcional del terreny de joc. Inclouen accés a la sala Vip.

FCBARCELONA
més que un club

Club Empresa

Per més informació, disponibilitat i reserves:

vip@fcbarcelona.cat

93 496 36 44 • 93 496 37 42 • 93 496 76 21

www.fcbarcelona.cat

MERCURIAL
MERCURIAL VAPOR SUPERFLY

VELOCITAT PUNTA

LA TECNOLOGIA SUPERFLY PROPORCIONA LA SUBJECCIÓ ÓPTIMA ALLÀ ON EL PEU MÉS HO NECESSITA.

LA SEVA SOLA EXTERIOR DE 7 CAPES, COMPOSTA DE CARBONI, PROPORCIONA LA MÀXIMA RESISTÈNCIA I FLEXIBILITAT I PERMET REDUIR EL PES. AMB NOMÉS 186 G., LA MERCURIAL VAPOR SUPERFLY ES UNA DE LES BOTES MÉS LLEUGERES QUE S'HAN FABRICAT MAI.

NIKEFOOTBALL.COM